

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 35 / II Legislatura / Tercer període

Divendres, 28 de juny de 1985

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 32

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i deu minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Borsa de Barcelona (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Folchi (P) (p. 1636).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1638).*

Rèplica : *H. Sr. Folchi (P) (p. 1640).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació de futurs professionals d'infermeria (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 1640).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1640).*

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S) (p. 1642).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1643).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'atorgament de subvencions per a equipaments esportius (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 1643).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1644).*

Rèplica : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 1645).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1646). L'I. Sr. Terradellas (S) intervé per al·lusions (p. 1646). L'H. Sr. Con-*

seller de Governació intervé per fer unes puntualitzacions (p. 1647).

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 1647).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Promoció Turística de Catalunya a l'Exterior (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sra. Neras (CiU) (p. 1647).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 1647).

Posició dels Grups no esmenants : I. Sr. Torres (ER) (p. 1648), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1648) i I. Sr. Colomé (P) (p. 1649).

Posició del Grup presentant : I. Sra. Neras (CiU) (p. 1649).

Votació del primer punt de la Moció : aprovat per unanimitat (p. 1650).

Votació del segon punt de la Moció : aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 1650).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei 2/82 de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa i de la Moció 67/I (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Terradellas (S) (p. 1650).

Esmena del G. p. del PSUC (de modificació)

Torn a favor : H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1651).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (de supressió, d'addició i de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ramírez (CiU) (p. 1651).

Posició dels Grups no esmenants : I. Sr. Torres (ER) (p. 1652) i I. Sr. Veray (P) (p. 1653).

Posició del Grup proponent : I. Sr. Terradellas (S) (p. 1653).

Votació : rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 1654).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris dels Departaments pel que fa a abonament de certificacions d'obres

Formulació : I. Sr. Garriga (P) (p. 1654).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1654).

Repregunta : I. Sr. Garriga (P) (p. 1654).

Segona resposta : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1654).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'emplaçament d'establiments penitenciaris a les finques Can Piquer Vell i Can Duran

Formulació : I. Sr. Oliart (S) (p. 1655).

Resposta : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1655).

Repregunta : I. Sr. Oliart (S) (p. 1656).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1657).

La sessió s'aixeca a la una del migdia i onze minuts.

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre la Borsa de Barcelona**

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia que avui hem de contemplar és la interpellació al Consell Executiu sobre la Borsa de Barcelona, que ha de formular el Diputat Honorable senyor Joan Josep Folchi, del Grup parlamentari Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula perquè substanciï la seva interpellació.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 123 del Reglament de la Cambra preveu la inter-

pellació com un dels mitjans, una de les formes de control parlamentari de la política del Govern. Estic segur que la interpellació serveix per a aquesta finalitat i serveix també, pot servir també, per a una altra. Pot servir per atreure l'atenció del Govern i d'aquest mateix Parlament respecte a esdeveniments, a fets que en el terreny econòmic, en el terreny financer, en el terreny social o polític són importants per a l'autonomia catalana.

I això és una funció important també de la interpellació, donat que cap Govern pot fer la seva funció de manera positiva si l'exerceix sobre una societat malaltissa, sobre unes institucions empobrides o que s'enfronten amb creixents problemes.

La Borsa és una d'aquestes institucions que s'enfronta amb problemes creixents. De fet, la mateixa naturalesa de la institució borsària i una certa delicadesa obligada per raó de la matèria ens van fer plantejar si calia, si era convenient de presentar aquesta interpellació, si era oportú portar una reflexió sobre la situació de la Borsa de Barcelona i les seves perspectives de futur a aquesta casa, definida per l'article 30 de l'Estatut com la representació del poble de Catalunya.

Una sèrie de reflexions ens han fet pensar que, efectivament, era procedent de presentar-la. En primer lloc, per considerar que la Generalitat de Catalunya, no només avui, sinó

sempre, en el període republicà, en el període de la Generalitat provisional i també ara, ha tingut una certa feblesa financera, i aquesta feblesa financera ha provocat també una clara vulnerabilitat respecte als esdeveniments, especialment els esdeveniments de crisi que es puguin o que s'han pogut produir en les institucions econòmiques, en la vida política de Catalunya.

Fets com la fallida del Banc de Barcelona, o per parlar ja del període autònic, la fallida del Banc de Catalunya, la suspensió d'activitats de la Borsa de Barcelona el 1931 van tenir al seu moment repercussions importants en l'autonomia republicana.

És cert que són fets llunyans en el temps, però em fa la impressió que, només des del punt de vista, des d'una òptica estrictament temporal són fets llunyans i que no ens afecten.

Nosaltres, a partir d'aquesta consideració, entenem que hi havia motius per presentar aquesta interpellació seguint el fil d'un fet recent, un fet que pot traduir-se en la creació d'un estat d'opinió perillós, greument perillós per a l'autonomia catalana.

En efecte, el passat dia 3 d'abril el Síndic de la Borsa de Madrid, el senyor De la Concha, va fer unes primeres declaracions, publicades per la premsa, referint-se a la necessitat d'establir un sistema de borsa únic a Espanya. De fet, les declaracions d'una persona, per més que sigui una persona important, com és el Síndic de la Borsa de Madrid, no haurien merescut l'atenció d'aquest Parlament si no fos per la concurrència de tres factors que voldria destacar.

Primer factor : el context en què es produeixen aquestes declaracions. Vostès saben que la Borsa de Barcelona passa per una situació delicada. Aquesta situació delicada és conseqüència d'activitats d'unes persones concretes i determinades. Són, per tant, conductes purament excepcionals, personals, de responsabilitat exclusiva d'aquestes persones, i sobre les quals no podem pronunciar-nos, perquè estan *sub iudice*. Però són també conductes que han tingut també una importantíssima repercussió des del punt de vista de l'opinió pública. Per tant —primera constatació, primer factor a considerar—, el moment en què es produeixen aquestes declaracions ha estat triat amb premeditació.

Segon factor : la reiteració. No són només les declaracions aïllades d'una persona, en el sentit de proposar, de defensar la borsa única a Espanya, el que ens preocupa. Després d'aquestes primeres declaracions, i sense cap mena de pretensió d'exhaustivitat, hem recollit prop d'una cinquantena d'articles, de notes en revistes tècniques, de publicacions de tota mena, en les quals s'insisteix en aquesta idea de la borsa única a Espanya. Una cinquantena és ja un intent de creació d'un estat d'opinió, i, per tant, això mereix una resposta; especialment, perquè si les primeres declaracions no eren contundents, no eren clares, el mateix senyor De la Concha, el 18 de maig, es va encarregar d'aclarir exactament què volia dir, quan parlava d'una borsa única a Espanya, i, si em permeten, els llegiré el que diu : «La solución más adecuada es crear una bolsa nacional para valores nacionales y una serie de bolsas regionales para valores regionales», i això ja és molt clar, i això ja és una proposta política concreta, que no pot quedar sense resposta de les institucions autonòmiques catalanes, que no pot quedar sense una resposta institucional.

Per si la qüestió no quedés prou clara, el senyor Miguel Ángel Fernández-Ordóñez, aquest Secretari d'Estat d'Econo-

mia, i, per tant, una persona que parla des del Govern, des d'instàncies oficials, tot i que expressi la seva opinió de manera extraoficial, va dir també que aquesta proposta podia tenir el suport del Govern.

Segon factor : la reiteració i la qualitat de les persones que expressen i defensen aquestes opinions, que ens va conduir a presentar aquesta interpellació.

Tercer factor : l'argumentació en què recolza. No es defensa la borsa única sobre la base d'arguments de política financera o de mercat borsari o estrictament tècnics : s'acudeix a dos arguments que ja hem sentit altres vegades. Primer argument, la unitat de mercat, la defensa de la unitat de mercat; segon argument, la integració a la Comunitat Econòmica Europea, com un element que ha de recentralitzar les competències cedides a les autonomies en matèria econòmica i en matèria financera.

L'argumentació, per tant, no és estrictament de tècnica borsària. És, penso, una argumentació de més abast, i és una argumentació, per referir-me als dos motius concrets que he exposat, torçada, intencionada i que es posa al servei d'un plantejament neocentralista, ni que sigui en una àrea sectorial, com és en aquest cas l'ordenació borsària espanyola.

Bé, són tres factors que, al nostre entendre, exigien, no ja les declaracions que el Conseller d'Economia ha formulat, certament, sortint al pas d'aquestes opinions, sinó un posicionament institucional del Govern de la Generalitat i de les forces polítiques representades en aquesta Cambra.

No es tracta, com es veu clarament, d'una discussió tècnica; no venim aquí per discutir si, des del punt de vista estrictament tècnic és millor una borsa única o no, o si el model d'unificació dels mercats borsaris han de seguir el model anglès, el francès o l'alemany. Es tracta de la contraposició clara entre dues visions polítiques, i és precisament això el que —hi insistim— és objecte, ha de ser objecte del debat d'avui.

Dit això, penso que és útil dedicar uns moments d'atenció al que representa, al que significa, des del punt de vista institucional, i des del punt de vista quantitatiu, la Borsa de Barcelona. No cansaré la seva atenció fent referència a la història de la institució —història prou coneguda per tots vostès, i de la que, certament, podem sentir-nos orgullosos—, però sí que vull, almenys, destinar dos mots a precisar que, respecte a la Borsa Oficial de Barcelona, l'important no és l'adjectiu «Oficial»; és el substantiu, és l'aspecte substantiu, d'aquesta Borsa.

M'explicaré. El que vull dir, i això marca, precisament, la diferència, respecte, per exemple, a la Borsa de Madrid, on, precisament des de l'origen d'aquesta institució, l'essencial és l'adjectiu «Oficial».

Quan, l'any 1831, es crea la Borsa de Madrid, fruit del projecte de Sáez-Andino, s'està regulant una institució que no tenia història anterior, que no tenia cap tradició, que no tenia, per no tenir, ni el més mínim contingut econòmic. No hi havia un mercat consolidat, en funcionament, darrere d'aquesta Borsa Oficial de Madrid.

Mentrestant, en el període subsegüent, la Borsa de Barcelona no va necessitar el qualificatiu «Oficial» per conèixer, en diverses etapes, en aiversos períodes, moments d'expansió i de gran activitat, fins al moment en què es trenca el monopoli de la Borsa Oficial de Madrid —primer, en benefici de Bilbao, el 1891, i, més tard, l'any 1915, mitjançant el reconeixement del caràcter oficial per a la Borsa de Barcelona. Però —i això

també és un fet important i que cal remarcar—, en aquest moment, i a partir de 1915, aquesta Borsa Oficial de Barcelona coexisteix, fins a la Guerra Civil, amb el mercat lliure de valors.

Per tant, per a la Borsa de Barcelona, l'important, l'essencial, és el substantiu, el mercat que hi ha al darrere de la institució, i no el qualificatiu de Borsa «Oficial». Però, avui som on som, i el que és evident, és que, si això és la història, no és el camí del futur, i que perdre aquesta condició, canviar substancialment aquesta condició de borsa oficial en igualtat de tracte amb la Borsa de Madrid, podria significar la ruïna de la institució i un greu perjudici per a Catalunya des del punt de vista de la seva solvència, de les seves institucions financeres.

Bé. Per tant, creiem que el retorn d'aquestes antigues formulacions monopolistes que, de sempre, han estat presents en la Borsa de Madrid —la Borsa de Madrid ha defensat, va defensar el seu monopoli borsari, de borsa «Oficial» fins al 1891, però va mantenir també aquesta tensió negant-li la qualificació a la Borsa de Barcelona, reiterades vegades, quan la va sol·licitar, i ara nosaltres interpretem que aquestes noves formulacions defensades en base de la unitat de mercat o de la integració en la Europa comunitària, signifiquen, d'alguna manera, un retorn a aquestes pretensions de monopoli del qualificatiu «Oficial», que, insistim, si no ha estat essencial per a la institució en el passat, ho és ara, i ho pot ser en el futur.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. FOLCHI : Gràcies, senyor President. Acabo. Bé, no seria per a nosaltres assenyat ignorar, infravalorar aquestes idees, aquestes propostes. És cert que la Borsa de Barcelona, des del punt de vista quantitatiu, no és avui una petita borsa de províncies; és cert que es manté a l'entorn del 25% de la quota del mercat; és cert que demostra una important dinàmica a l'hora d'aplicar noves tècniques, d'obrir nous mercats. Però també és cert que hi ha una amenaça, que amagar aquesta amenaça sota la catifa només pot portar a entrebancs posteriors, i també és cert, des del punt de vista institucional —i això és una reflexió prèvia a la pregunta que conté aquesta interpellació—, que si deixem que es consolidi aquest estat d'opinió en defensa de la borsa única, nosaltres estem donant ja un pas molt important per acceptar de bell antuvi les conseqüències negatives que d'això derivin per a l'autonomia catalana.

Per tant, senyor Conseller, superant el terreny de les pures declaracions a la premsa, voldriem conèixer quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte al manteniment, però també respecte a la potenciació de la Borsa de Barcelona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Cullerell té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullerell) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, jo crec que pot estar tranquil, l'Honorable senyor Folchi, pel que fa referència a l'oportunitat de la seva interpellació, malgrat el que en podríem dir, fins i tot, moments delicats que pot o ha pogut travessar la institució borsària a Barcelona.

Jo crec que és bo, per tant, que sí, que existeixi aquest pronunciament del capteniment del Consell Executiu. Jo crec que

el capteniment del Consell Executiu respecte de la Borsa de Barcelona el vaig manifestar ben clarament en la clausura de la reunió de la Federació Internacional de Borses, que es va celebrar a Barcelona els darrers d'abril.

Vaig dir que el Govern de la Generalitat de Catalunya defensaria l'autonomia de la Borsa de Barcelona per damunt de tot, i que estàvem decidits a evitar que la nostra Borsa quedés restringida a la categoria d'un borsí regional, i això ho vaig dir sortint al pas —com vostè ha dit molt bé— d'unes declaracions del Síndic de Borsa de Madrid, en què es pronunciava partidari d'una sola borsa a tot l'Estat i d'una sèrie de borses regionals per contractar només valors regionals.

La voluntat del Govern de la Generalitat és de consolidar la personalitat i l'estatut de la Borsa de Barcelona, i de desenvolupar al màxim les competències que l'Estatut d'Autonomia ens reconeix.

Tampoc jo vull fer història, i no parlarem, doncs, de..., ni ens remuntarem al segle XIII, al Consolat de Mar, ni a les Ordinacions de Jaume I, ni als corredors de llotja i orella ni a la taula de canvi; però sí que crec que és bo, de tota manera, recordar que, quan es crea el Casino Mercantil de Barcelona, al segle XIX, i ja a principis del segle XX, quan es constitueix l'Associació del Mercat Lliure de Valors de Barcelona i la Borsa oficial, aquesta Associació de professionals borsistes —bancs, sobretot—, participaven directament en la contractació d'acord amb unes normes que afavorien l'agilitat operativa i l'especulació. La Borsa oficial es preocupava, essencialment, de la seguretat en les transaccions, de donar fe de la seva realització i d'una correcta liquidació fiscal a Hisenda.

Barcelona era el mercat de capitals més important d'Espanya i s'hi incorporaven innovadors sistemes europeus de contractació. És il·lustratiu llegir en les revistes del Consell Superior Bancari de l'època, la comparació entre la Borsa de Madrid, «trasnochada, rígida y declinante» i la vitalitat i l'agilitat que caracteritzaven la Borsa de Barcelona.

Ha parlat vostè del període republicà; s'ha d'admetre sense embuts : aprovat l'Estatut del 32, es crea per decret del Conseller de Finances, Carles Pi-Sunyer, una comissió encarregada de formular un projecte per a l'estructuració de la Borsa de Comerç de Barcelona, comissió que es constitueix el 4 de març del 33 en acte presidit pel President Macià. Després, vindrien els fets d'octubre del 34 i la Guerra Civil. L'any 40 es clausura per llei el mercat lliure de valors de Barcelona, i l'any 41 s'ordena que s'apliqui a la Borsa de Barcelona el reglament de la Borsa de Madrid.

L'evolució de la contractació dels darrers trenta-cinc anys en la Borsa de Barcelona no ha estat gens regular, responant a la conjuntura econòmica i borsària de cada moment. La participació de la Borsa de Barcelona en el conjunt de les quatre Borses espanyoles —vostè ho ha dit— ha oscil·lat de totes les maneres en els darrers deu anys entre el 15,15% de contractació nominal l'any 77 —el període més baix— i el 24,8 de l'any 84. Això significa, per a aquest any 84, una contractació a Barcelona de 154.560 milions de pessetes. Malgrat la irregularitat i la crisi de caràcter eminentment industrial que estem patint, són xifres respectables. Contrasta aquest manteniment —i fins i tot augment— del pes relatiu de la Borsa de Barcelona amb el descens regular i continuat de la Borsa de Bilbao, en relació amb el conjunt estatal, que representa, l'any 84, el 10,1 del total. La

Borsa de València, creada l'any 81, assoleix només el 3,5% de la contractació espanyola. La Borsa de Madrid significa el 61,6 del total de la contractació nominal.

Barcelona té un mercat important, constituït en un 45% —46%, quasi— per valors catalans que ajuden a fer diferent l'índex de la nostra Borsa : l'any 84, l'índex de Madrid acabà al nivell de 140, i el de Barcelona estava al 156%. El 17 de juny d'enguany, l'índex de Madrid estava al 107%; el de Barcelona, al 98%. Els valors típicament catalans oscil·len més d'acord amb la demanda i l'oferta, sense forces exteriors o autocarteres que afectin el seu canvi.

Qüestionar l'existència de la nostra borsa em sembla totalment absurd per tot el que, senyores i senyors Diputats els explico. No és un debat tècnic, però de tota manera, quan el Síndic de Madrid defensa un sistema estil francès de cotització única, defensant la unitat del mercat que a França —tal com es porta a França— quant als efectes que havia de provocar de potenciació del mercat de valors ha estat una mala experiència denunciada per tots els estudiosos, i que ha suposat l'enfonsament, sense que la Borsa de París se'n beneficiés, de les altres sis borses franceses i, sobretot, la desaparició de la Borsa de Toulouse. Crec que és una pèssima i una mala solució.

Per causa d'aquest fracàs, aleshores, algú intenta parlar del model de la Gran Bretanya oblidant que la reforma al Regne Unit s'ha fet de manera pactada entre les set borses i no per una disposició oficial i que s'ha resolt en una integració de tots els centres de contractació en una organització única —*stock exchange*— molt diferent del cas del francès *bourse* de París o de *bourses* regionals.

A més, la realitat francesa és ben diferent, per les xifres que li he donat, de l'espanyola, ja que la borsa de París significava, aproximadament, un 96% del mercat francès, mentre que com he dit abans, la borsa de Madrid, significava l'any passat un 62% del mercat espanyol tot i el transcurs de quaranta anys de concentració de poder financer i econòmic a Madrid.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya a l'article 9, apartat 20, atribueix a la Generalitat competència exclusiva sobre establiments i ordenació de centres de contractació de mercaderies i valors de conformitat amb la legislació mercantil. Quan parlem de quin capteniment ha de tenir el Consell Executiu, Honorable senyor Folchi ha de tenir en compte les nostres limitacions també competencials. I aquest article de l'Estatut actual és comparant-lo amb l'any 32, com vostè veurà, absolutament més feble. L'Estatut del 32 deia, de conformitat amb les normes generals del Codi de Comerç. I la diferència entre els dos textos és fonamental : en l'Estatut de l'any 32 els límits no traspassables eren les normes d'un cos jurídic del segle XIX, vigent en bona part; els límits de l'Estatut actual estan formats per la legislació mercantil, no per un codi, sinó per la legislació mercantil que inclou totes les disposicions legals promulgades, tinguin el rang de llei, de decret o d'ordre ministerial. Per tant, l'autonomia queda limitada, de fet, a les possibles esletxes de la Llei o a les concessions gratuïtes per part de l'Administració central. I és que, i ho dic textualment : «Las bolsas oficiales de comercio dependen del Ministerio de Hacienda al cual compete todo lo concerniente al régimen, organización y funcionamiento de las mismas», segons diu l'article segon del Decret del 30 de juny de 1967.

Certament que l'Estatut del 79 també dóna explícitament

un altre dret al Govern autonòmic, que és que correspon a la Generalitat de Catalunya l'execució de la legislació de l'Estat en matèria de nomenament d'agents de canvi i borsa, a l'article 11, apartat 4, però tenint en compte la complexa i completa legislació sobre nomenament dels agents, els haig de dir que la competència de la Generalitat és, pràcticament, només formal.

El Decret 509/82, de 23 de desembre, de la Generalitat de Catalunya declarà assumides les competències en l'àmbit de limitacions que estableix el mateix Estatut d'Autonomia i això representa, amb totes les insuficiències que acabem de veure, una certa tutela de la Generalitat envers la borsa. Arran d'això, la Generalitat ha mantingut contactes amb la Borsa de Barcelona, ha rebut informació dels esdeveniments que s'han produït i que vostè ha fet esment, quan l'ha sol·licitat, i en la mesura de les seves competències reals s'ha assegurat que se seguien els camins adients.

Les possibilitats directes d'actuació són mínimes, d'acord amb l'Estatut de Catalunya, no obstant això, es compta amb les dues referències del text legal que donen dret a la Generalitat a manifestar el seu interès pel present i el futur d'una institució catalana fonamental pel seu desenvolupament.

Per Catalunya és molt important comptar amb una borsa pròpia que sigui capaç d'atreure un estalvi destinat a la inversió mobiliària i aplicat preferentment a l'empresa catalana. Al costat dels valors específicament catalans la borsa ha d'oferir tota una gamma de títols d'empreses estatals i internacionals.

Hem de tenir en compte que si la Borsa de Barcelona es convertís en un borsí, el seu atractiu es veuria molt minvat. Les grans empreses tendrien encara més a situar el seu domicili social, o els seus serveis centrals al costat de la borsa que els pot captar els recursos financers necessaris. El borsí seria una segona divisió borsària en la qual l'objectiu dels valors que allí cotitzessin seria guanyar categoria i passar a la primera divisió constituïda per la Borsa de Madrid.

Per tot això, els objectius del Govern de la Generalitat seran : primer, mantenir l'actual estatut de la Borsa de Barcelona; segon, potenciar el paper de les empreses catalanes dintre del conjunt de valors cotitzats; tercer, facilitar l'accés a cotització de les mitjanes i grans empreses catalanes; quart, donar suport a la Junta Sindical del Col·legi d'Agents de Canvi i Borsa, per a totes aquelles iniciatives que comportin el reforç de la personalitat jurídica borsària barcelonina des dels programes informàtics, publicacions, o segon mercat per a petites i mitjanes empreses; cinquè, aprofundir les relacions entre el govern autonòmic i la Borsa de Barcelona per a la seva potenciació i una subsegüent acció beneficosa envers les empreses catalanes.

Curiosament, mai el Govern de la Generalitat ha estat —diguem-ho d'alguna manera— conduït perquè recaptés competències que, al nostre bon veure a l'Estatut de Catalunya, es presenta de la manera que li dic, d'una manera prou limitada com és en el cas de l'assumpció de les competències en matèria borsària, perquè això lligaria amb què hi hauria pels Parlaments autonòmics el fet de defensar o fet de protegir unes borses de segona divisió, d'uns borsins, mentre que la legislació a nivell d'Estat seria la que fos vigent per a la borsa de primera divisió, o la Borsa de Madrid. Crec que per la nostra part seria un greu error seguir aquest camí, seguir aquestes indicacions, sigui el Síndic de Madrid, cosa que d'alguna manera jo entenc perquè

no fa més que defensar els seus interessos professionals —si vostè em permet que ho digui així—, en el sentit de potenciar la Borsa de Madrid, o sigui, més greu que des del Govern de Madrid, com és el cas del Secretari d'Estat d'Economia, senyor Miguel Ángel Fernández-Ordóñez, encara que sigui extraoficialment, defensi el fet d'una borsa única a Espanya. Cada cop que es doni una circumstància d'aquestes, el Govern de la Generalitat farà, en la mesura de les seves competències, la defensa del mercat borsari de Barcelona, que és la manera més clara que té per defensar també l'autonomia, en aquest cas financera, de Catalunya.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. FOLCHI : Molt breument, en tot cas, i des de l'escó. Sí, em fa la impressió que calia aquesta resposta institucional i almenys al nivell de les paraules la tenim. He de dir també que estic d'acord amb la preocupació que expressa el senyor Conseller respecte a la regionalització possible de les borses, segons com es plantegi la qüestió de les competències assumides, però que compartim aquesta preocupació, crec que no es pot arribar a l'abdicació de la competència. Llavors, he trobat en les paraules del senyor Conseller una part important, quan marcava els objectes del Consell Executiu, col·laborar amb la Junta Sindical, col·laborar amb la institució borsària barcelonina, per tal de poder potenciar-la. Aquí no bastaria a reconèixer que fins avui la borsa ha estat molt important per a Catalunya, que avui encara és molt important per Catalunya, és el seu futur el que preocupa. Per tant, i sobretot, tenint en compte que, en el terreny tècnic sí que hi ha problemes, sobretot problemes de connexió informàtica entre els mercats, em fa la impressió que la Generalitat no pot abdicar d'aquesta competència, no pot mantenir-se al marge i crec que ha de fer una oferta, ha de fer un esforç per concretar aquesta col·laboració. I dit això, anunciar que, per part del Diputat interpellant i per la via de la moció subsegüent, si procedimentalment trobem el moment oportú per a fer-la —cosa que aprofito per dir ara en torn de rèplica— intentarem donar algunes idees sobre això. Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació dels futurs professionals d'infermeria

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? Bé, passem doncs, a la interpellació següent, que és la que formula al Consell Executiu sobre la formació dels futurs professionals d'infermeria, la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, a qui tinc el gust de donar la paraula en aquest moment.

La Sra. FERRAN : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, veig que per contestar aquesta interpellació no està present el senyor Conseller de Sanitat, el qual esperava que fos aquí, i en canvi, tenim la presència del senyor Conseller d'Ensenyament, al qual potser avui, és el dia oportú per felicitar-nos tots plegats de la sentència de la LODE. No li amargaré el dia amb aquesta interpellació, senyor Guitart.

Bé, el tema fa referència que a Catalunya hi ha unes catorze —dic unes, perquè no és massa definit— unes catorze escoles d'infermeria que configuren un ventall molt divers, tant per la

seva dependència econòmica, unes depenen de l'ICS, de la universitat, de les Diputacions, de caixes d'estalvis, de la Creu Roja, com per la seva orientació, ja que si bé, el currículum acadèmic és aprovat per la universitat, les pràctiques tenen una orientació molt diversa segons sigui d'una institució o d'una altra.

També els òrgans rectors d'aquestes escoles no tenen en molts casos la composició més idònia, ni pel coneixement que aquestes persones tenen de la professió d'infermeria, ni pels diferents interessos que puguin representar en aquests òrgans, no sempre coincidents amb els interessos de la professió d'infermeria.

Segons el reglament de règim general de les escoles universitàries, quatre d'aquestes estan adscrites acadèmicament a la universitat, però econòmicament i administrativament a l'Institut Català de la Salut. Dins d'aquestes quatre és on es donen moltes situacions que les desmereix professionalment i em refereixo, exactament, a les interferències que contínuament es donen per part de les direccions dels hospitals, en el si d'aquestes escoles —interferències que impedeixen que funcionin amb l'autonomia necessària per al normal i específic desenvolupament professional. Si la preocupació que inspira aquesta interpellació es refereix a la formació i objectius de totes les escoles d'infermeria de Catalunya entenem que, prioritàriament, aquelles que depenen directament de la Generalitat haurien d'ésser modeliques quant a la formació que imparteixen, d'acord amb les necessitats sanitàries de Catalunya. També expressar la preocupació que hi ha en el camp de l'infermeria per la qual cosa no es fa una formació continuada de la que hi ha a les conclusions de l'assemblea de l'OMS de l'any 74 es deia : «que és matèria d'urgència el desenvolupament d'un sistema nacional d'educació continuada basat en les necessitats de la salut nacional i local» i també d'aquest tema se'n parlà en el Congrés d'Infermeria de Girona i a les Primeres Trobades d'Infermeria de Catalunya. És per totes aquestes raons que presentem aquesta interpellació preguntant què pensa fer el Consell Executiu en relació amb la formació dels futurs professionals i a la formació permanent dels actuals.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors Diputats; senyora Diputada, respondrem, en nom del Consell Executiu a la seva interpellació tot i remarcant el que vostè ja deia que hi ha una relació que afecta els dos Departaments, el Departament de Sanitat i Seguretat Social i el d'Ensenyament, cosa que hem tingut present, tant en la resposta com també en l'actuació de la nostra política.

Efectivament, com diu la senyora Diputada hi ha catorze escoles d'infermeria a Catalunya, la de l'Hospital de la Mare de Déu del Mar, l'Hospital de Sant Joan de Déu, l'Hospital de Santa Madrona, l'Hospital Prínceps d'Espanya, l'Escola Universitària d'Infermeria, de la Diagonal, l'Hospital de Santa Maria, de Lleida, la Mare de Déu de la Cinta, de Tortosa; i l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona; aquestes adscrites a la Universitat de Barcelona; i les de l'Hospital de Sant Pau, l'Hospital de la Seguretat Social Vall d'Hebron, la Creu Roja, la Clínica Mental, de Santa Coloma de Gramenet, l'Hospital de la

Santa Creu, de Vic i l'Hospital Provincial de la Diputació de Girona, adscrites a la Universitat Autònoma de Barcelona. Aquestes escoles són diferents entre elles, com deia molt bé la senyora Diputada, tant pel seus orígens i trajectòria, com per la seva dependència de la Universitat de Barcelona, o de la Universitat Autònoma de Barcelona, i, segurament, ho seguiran essent, perquè la Llei de Reforma Universitària confereix autonomia a les universitats per actuar, respecte de les escoles universitàries, com respecte de les facultats, departaments o instituts, d'acord amb allò que disposen llurs estatuts.

És cert que la normativa vigent fins ara, que dimana del Decret 2293, de 17 d'agost de 1973, de regulació de les escoles universitàries, preveia que els directors de les escoles universitàries estatals fossin nomenats entre catedràtics numeraris i els de les escoles universitàries adscrites ho fossin entre professors que pertanyessin a cossos d'educació universitària, per a l'ingrés dels quals s'exigia el títol de doctor, a proposta de l'entitat titular, i això explica el fet que en la major part de les escoles universitàries d'infermeria la direcció depengui de la direcció mèdica de l'hospital al qual aquestes són adscrites, fets aquests a què també es referia la senyora Diputada.

Ara bé, l'article 21 de la Llei Orgànica 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària, obre la porta perquè puguin ésser elegits directors, no només catedràtics, sinó també professors titulars, d'acord amb els estatuts de les universitats. L'esmentat article diu textualment —i ho llegeixo en castellà—: «Los decanos directores ostentarán respectivamente la representación de las Facultades, Escuelas, Departamentos o Institutos universitarios, cuya dirección les corresponda. Ejecutarán los acuerdos de la Junta de Facultad o Escuela, del Consejo de Departamento o Instituto Universitario, y su competencia se extenderá a todos los demás asuntos que no hayan sido expresamente atribuidos a los mismos o a otros órganos por los estatutos. Serán elegidos entre catedráticos o profesores titulares del centro respectivo, de acuerdo con lo dispuesto en los estatutos de la universidad, y sin perjuicio de lo establecido en el apartado 50, del artículo octavo de esta Ley.» I l'article 35.1, del Títol V, referent al professorat, diu: «Para poder concursar plaza de profesor titular de escuela universitaria, será necesario estar en posesión del título de licenciado arquitecto, o ingeniero superior. El Consejo de Universidades podrá determinar las áreas de conocimiento específicas de las escuelas universitarias, en las que sea suficiente el título de diplomado, arquitecto técnico o ingeniero técnico.» És a dir, que la Llei de Reforma Universitària possibilita que un diplomant pugui passar a professor titular d'escola universitària, i, corresponentment, també a director.

D'altra banda, i com a desenvolupament de l'article tretzè de la Llei 26/1984, del 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació de consells socials, aprovat per aquest Parlament, que preveu que la regulació de les condicions per adscriure's a les universitats públiques, centres docents de caràcter universitari, de titularitat pública o privada, serà feta pel Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Ensenyament. El Departament d'Ensenyament ha preparat un avantprojecte de decret, que regula el règim i l'adscripció a universitats públiques de centres docents d'ensenyament superior, el qual fa possible la flexibilització de les titulacions requerides per ser director d'escola universitària, d'acord, evidentment, amb el

que prevegin els estatuts de les universitats, a les quals les escoles esmentades estiguin adscrites.

I, fins i tot, abans de la publicació del decret esmentat, però com a prova de la voluntat decidida del Consell Executiu d'assumir les seves responsabilitats en relació amb les escoles d'infermeria, puc recordar que el dia 20 d'aquest mateix mes vam aprovar el decret de creació de l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia Gimbernat, de Santa Coloma de Gramenet, adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Quant als altres temes als quals s'ha referit la senyora Diputada, no voldria entrar-hi massa, ja que cauen dins el camp de l'autonomia universitària, de la qual —com hem demostrat en no poques ocasions— en som decidits partidaris. Ara bé, i pel que fa a les quatre escoles que depenen econòmicament i administrativament de l'Institut Català de la Salut, a les quals es refereix la senyora Diputada, voldria fer algunes precisions.

Quant a les pràctiques dels alumnes, les escoles universitàries d'infermeria tenen adscrit en dedicació exclusiva un nombre important de personal amb titulació d'ajudant tècnic sanitari i diplomant d'infermeria, que és l'encarregat de supervisar i controlar les pràctiques dels alumnes als hospitals i als centres d'assistència primària. Aquestes persones estan en contacte amb els infermers o infermeres de les plantes i centres, on fan les pràctiques els alumnes, i supervisen el treball d'aquests, que de cap manera no queden desassistits.

L'Escola Universitària d'Infermeria a Bellvitge treballa en col·laboració amb els centres d'assistència primària de l'Hospitalet i la resta de la zona, així com amb l'Ajuntament de la localitat. És una escola amb una llarga tradició pel seu interès en l'atenció primària de la salut.

De l'Escola Universitària d'Infermeria de la Vall d'Hebron, els seus alumnes realitzen pràctiques en els centres d'assistència primària de Ciutat Badia, Granollers, Guineueta i d'altres.

L'Escola Universitària d'Infermeria de la Cinta, de Tortosa, aquesta escola és oberta des de fa poc temps, i no té encara alumnes de tercer curs.

I pel que fa referència a l'Escola Universitària d'Infermeria Joan XXIII, de Tarragona, va concertar un acord amb els municipis integrats dins del pla pilot ALTEBRAT, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, per tal que els alumnes de tercer curs de l'escola passessin un període de quinze dies en els pobles on prestava els seus serveis un professional d'assistència pública domiciliària, per tal de conèixer l'àmbit rural, i la tasca que els sanitaris fan dins d'aquest context. Aquesta activitat es va portar a terme per primera vegada l'any 1984, i s'ha repetit aquest any 1985.

Ara bé, deixant de banda aquests fets, i tornant al que jo crec que és motiu de la interpellació, perquè fa referència a la consideració que mereix el Govern de la Generalitat, la formació de professionals d'infermeria, he de dir que el Departament d'Ensenyament i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, com a responsables del bon funcionament de les escoles universitàries d'infermeria a Catalunya, hem treballat plegats des de fa força temps per establir les bases de la formació dels futurs professionals d'infermeria.

Fruit d'aquest treball en Comissió ha estat l'elaboració d'un projecte de decret de creació del consell coordinador de la formació de personal sanitari a Catalunya. Aquest projecte es fonamenta en el fet que la formació dels professionals sanitaris,

qualsevol que sigui la seva modalitat, branca o especialitat, requereix una coordinació efectiva entre les estructures educatives i la xarxa de serveis assistencials i preventius en els seus diferents nivells, per adequar el nombre i la qualificació d'aquests professionals a les necessitats observades en cada un dels àmbits d'actuació sanitària, de tal manera que pugui produir-se un increment i millora de la qualitat assistencial, i, consegüentment, s'elevi també el nivell de salut de la comunitat.

Els objectius d'aquest consell coordinador de la formació de personal sanitari a Catalunya seran informar, dictaminar, fer propostes i coordinar les actuacions dels Departaments d'Ensenyament i de Sanitat i Seguretat Social en tot allò que faci referència a la interrelació de les polítiques educativa i sanitària en relació amb diferents aspectes, com ara els tipus i branques de professions sanitàries, o directament relacionades amb les activitats sanitàries, així com els corresponents programes de formació que cal establir per atendre degudament les necessitats de la població en l'àmbit assistencial i preventiu, com ara també el nombre de titulars necessaris en cada professió sanitària, l'establiment de les noves titulacions i sistemes educatius en ciències i tecnologies sanitàries, així com l'avaluació de continguts i metodologies. La formació permanent i reciclatge dels professionals sanitaris, a què es referia la senyora Diputada; els sistemes de coordinació de les estructures educatives en els seus diferents nivells pel que fa a la fixació de programes, consecució d'objectius i l'adequada utilització dels serveis assistencials en la formació de professionals sanitaris. L'acreditació de centres sanitaris per a la funció docent, d'acord amb criteris de planificació territorial en matèria de sanitat i ensenyament; el finançament de la formació sanitària. En el projecte de decret a què em refereixo es preveu, a més, que el consell coordinador de la formació de professional sanitari de Catalunya podrà acordar la... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Honorable orador, permeti'm que cridi l'atenció de la Cambra perquè escoltin amb més atenció i en silenci la seva intervenció.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Moltes gràcies, senyor President; ja acabo, i així l'atenció es podrà concentrar més. (*Rialles.*)

Deia que en aquest projecte de decret a què em refereixo, es preveu, a més, que el consell coordinador de la formació de personal sanitari a Catalunya podrà acordar la creació de comissions especials, a les quals es podran incorporar professionals i professors de reconeguda solvència i experiència, aliens al Consell, amb l'objectiu d'estudiar temes específics que requereixin justament el punt de vista de les persones més vinculades a la professió.

Esperem, doncs, que gràcies a aquesta acció coordinada del Departament de Sanitat i Seguretat Social i d'Ensenyament, i per mitjà de les comissions que calgui crear, els estudis d'infermeria veuran reconeguda la seva especificitat, de tal manera que llurs professionals puguin ocupar l'espai que els correspon, tant en l'àmbit de l'atenció als malalts, com en l'àmbit de la preservació de la salut.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada interpellant vol tornar a intervenir?

La Sra. FERRAN : Sí, senyor President, moltes gràcies. Conec aquest esborrany de decret de què vostè ha parlat, senyor Conseller. La pregunta és que fa temps que corre pels dos Departaments, almenys pel de Sanitat, i la pregunta és quan veurà la llum. Potser part d'aquests temes s'arreglarien amb això, però part.

Ara, parlem clar de com està la situació. Vostè ha nomenat aquesta relació d'escoles; bé, però, miri, les escoles de la Universitat central, de la Creu Roja, de Sant Pau, de la Diputació de Girona, de l'Hospital del Mar, de Santa Madrona, totes elles, el director és infermer. Les quatre escoles de l'ICS, els directors són metges. I metges proposats per les direccions de l'hospital, i professors, a la vegada, proposats per aquesta direcció, la qual cosa fa que el contingut de les matèries que es donen no siguin adreçades tal com cal per a la formació adequada de la infermeria, sinó que ho donen metges amb la formació de la seva professió específica.

En segon punt, aquestes escoles no tenen un pressupost específic, depenen del pressupost de l'hospital. Vaig preguntar concretament a una subdirectora d'aquestes escoles : «no tenim ni idea, hem d'anar a demanar, quan necessitem alguna cosa, al director de l'hospital si ens ho concedeix.» No tenen, per tant, ni una autonomia tampoc econòmica.

En tercer lloc, ens preguntem per la utilitat d'alguna d'aquestes escoles. La de la Vall d'Hebron i la de Bellvitge van ser traspassades, per tant, ja existien, però la de Tarragona i la de Tortosa les ha creades aquest Govern de la Generalitat. I em pregunto : amb quina utilitat? Tortosa té vint alumnes en el primer curs.

D'aquestes escoles hi ha un escrit del vice-rector de la Universitat dirigit al Departament de Sanitat, que potser vostè conegui, però que, si no, el faig palès en aquesta Cambra, que diu de l'escola de Bellvitge : «El deterioro en el desarrollo de sus actividades...», etcètera, «cuya causa es la carencia de una plantilla de profesoras adecuada.» De la de Tortosa, diu : «... está por debajo de los mínimos de estudiantes exigido por la legislación vigente.»

Bé, tots aquests decrets, o totes aquestes lleis que vostè ha anomenat, d'acord, les coneixem, moltes d'elles; però, a part de tot això, aquelles que són adscrites directament a l'ICS pot reestructurar aquestes escoles, pot proposar a la universitat les necessitats de la formació d'infermeria que hi ha a Catalunya, perquè, així i tot, li faig una comparació, vull dir, quan convé, comparem amb el que fa el Govern de Madrid, quan al Grup de Convergència i Unió li convé, compara. Permeti'm una comparació, potser alguna cosa bona faran, eh? L'INSALUD l'any 1984-85 ha anul·lat vuit escoles d'infermeria en tot l'Estat espanyol. Les ha anul·lat perquè no tenia sentit la formació de nous professionals d'infermeria, almenys amb aquella orientació, i n'ha reestructurat tres. Costa fer, costa tancar una escola, però governar suposa també afrontar dificultats.

I un altre punt és la formació continuada, no solament la de nous professionals, sinó la dels ja professionals, molts d'ells amb formacions ja una mica diguem-ne «trasnochadas».

Vull fer palès també el desencís que hi ha en els professionals d'infermeria per les expectatives que es van donar en la creació d'una secció d'infermeria dins del Departament de Sanitat. Què s'esperava? S'esperava que la infermeria tingués el reconeixement autònom a tots nivells; s'esperava que es fes una

programació de la formació continuada, segons els criteris de l'OMS. Què diu l'OMS? No anar formant d'una manera arbitrària, sinó segons els plans, segons els objectius sanitaris que tingui un Govern, paral·lelament fer aquesta formació. Atent a això, què hauríem hagut de fer aquí a Catalunya? Si de veritat s'hagués portat el desplegament del mapa sanitari, si de veritat s'estigués aplicant el decret d'assistència primària, si de veritat hagués sortit ja el decret de reforma hospitalària, paral·lelament a l'aplicació d'aquesta política sanitària, s'hauria d'anar fent la formació professional de les persones de l'àmbit sanitari.

L'INSALUD, què ha fet amb això? Ha fet reforma hospitalària : tretze cursos per a directors d'infermeria, amb 390 assistents. Reforma de l'assistència primària : 84 cursos per al personal d'assistència primària, amb 3.300 assistents. L'IES què ha fet aquí a Catalunya? L'IES, que és l'Institut d'Estudis de la Salut, ha fet onze cursets, que qualificaríem de temes esporàdics —no dic que no siguin interessants, però és allò d'anar fent, qualsevol tema és interessant—, que, a més a més, l'IES no té en la seva plantilla cap infermeria, cap professional de la infermeria, i també el fan uns altres professionals, la qual cosa suposa, com he dit, aquest descontent per part del col·lectiu de la infermeria.

En resum, senyor Conseller, encara que el tema va adreçat principalment a la Conselleria de Sanitat, que és la més implicada —penso jo—, no tant en els temes que vostè ha explicat aquí, ens explicava en el transcurs d'aquesta sessió dels dies passats que els problemes de tipus econòmic que té la Conselleria són un paquet.

Els problemes de tipus administratiu, que va ser una de les altres intervencions que hi ha hagut en aquesta sessió en aquests dies passats, han estat uns altres, però ens trobem que els temes de planificació i formació, que també molta d'aquesta part podria desenvolupar el Departament de Sanitat, tampoc no hi ha cap política, cap objectiu, cap política sanitària que sigui, no ja satisfactòria : és que no la coneixem.

Per tant, anuncio que presentarem una moció en les properes sessions d'aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, des del mateix escó. Tinc la impressió que la senyora Diputada ha barrejat, dins d'una interpellació que fa referència a les escoles universitàries d'infermeria, aspectes relacionats amb aquesta qüestió, però que, d'alguna manera, la voregen.

El que nosaltres pensem és que, de la correcta aplicació de la Llei de Reforma Universitària, de la correcta aplicació de l'autonomia de les mateixes universitats, es podrà establir un procediment, i amb la intervenció dels consells socials, que introdueixi racionalitat i que introdueixi cura, també, en el funcionament d'aquesta Escola d'Infermeria. Per tant, em fa l'efecte que, des del punt de vista de la interpellació, ella es referia a quin era aquest propòsit, aquest capteniment que teníem en relació amb la formació, i em fa l'efecte que amb la meua resposta ha quedat perfectament delimitada. La resta, en tot cas, són aspectes que tenen una relació lateral amb aquest problema.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atorgament de subvencions per a equipaments esportius

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'atorgament de subvencions per a equipaments esportius, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. TERRADELLAS : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, per a la pràctica esportiva és indispensable que hi hagi equipaments, i els equipaments esportius al nivell de Catalunya jo diria que tenen una importància notable, no només pel volum econòmic que tenen —que el podríem xifrar entre els 20 i els 25.000 milions de pessetes d'inversió de les diferents institucions i entitats que han fet a Catalunya, durant aquest període que tenim de Generalitat restablerta—, com, al mateix temps, per la demanda social —la sortosa demanda social— d'infraestructura d'equipaments esportius.

Sobre els criteris de distribució d'aquests ajuts, ja n'hem parlat en aquesta Cambra, en els debats de pressupostos, i constàvem, en primer lloc, una davallada del volum econòmic; en segon lloc, un retall dels ajuts per a instal·lacions públiques i, en canvi, un augment dels ajuts de la Generalitat per als equipaments privats, i constàvem, també, una manca de coordinació amb els ajuntaments, a l'hora de concedir ajuts esportius en un municipi.

Per un altre costat —ahir mateix ho vàrem poder sentir—, hi ha una manca de coordinació entre la Direcció General d'Esports i les diputacions per al que són la subvenció d'equipaments esportius.

A Girona, a Tarragona i a Lleida existeix un conveni entre la Direcció General d'Esports i les diputacions per subvencionar els equipaments esportius, amb relació de 2 pessetes que aporta la Direcció General, 1 que hi aporta la Diputació.

A Barcelona, celebrem que la col·laboració actual sigui notable entre les dues institucions; deixem ben clar que, per a aquest any, la relació que he dit anteriorment s'inverteix : és el doble, pràcticament, el que posa la Diputació respecte al que hi posa la Generalitat.

Segons els convenis signats a què feia referència, les ajudes de cada «província», entre cometes, s'han de fer de comú acord entre les dues institucions. A Tarragona, el mateix President de la Diputació ha hagut de prendre cartes en l'assumpte perquè les propostes de la Direcció General d'Esports de Tarragona eren absolutament tancades, sense informar-ne la Comissió d'Esports de la Diputació, com mana el conveni, i, en casos ben preocupants, com el d'ajudar mitjançant diners d'aquests convenis projectes per al cim del valor del pressupost de l'obra.

La manca d'informació sobre les entitats i les institucions esportives a subvencionar per a llurs equipaments, al meu entendre són ben paleses : es diuen que hi ha uns criteris comarcals de distribució, però no es té en compte els criteris dels consells comarcals a l'hora de distribuir les subvencions; es nega informació als ajuntaments de quins són els equipaments esportius subvencionats, o que es volen subvencionar, per construir equipaments d'entitats en l'àmbit municipal —i així es

va rebutjar en una esmena en els pressupostos d'aquest any 1985.

Fent ús del Reglament, lògicament, i complint el meu deure de Diputat del Parlament, demano cada any quines han estat, al final de l'exercici, les entitats que han estat subvencionades, per quins criteris, quins han estat els beneficiaris.

En la demanda de l'exercici 84, a pesar d'haver-la demanat el mes de febrer, en aquests moments encara no existeix aquesta informació en poder d'aquest Diputat; lògicament, he tornat a presentar una pregunta per veure si finalment se'ns respon.

Finalment, i en aquest apartat d'informació d'equipaments esportius, ja varem saber, també de l'Honorable Conseller de Governació que, per a enguany, no hi haurà normativa per a sollicitud dels ajuts per a instal·lacions esportives; així ens ho confirmava el senyor Alavedra en el debat d'una pregunta sobre aquest tema puntual, que varem sostenir en aquest Ple el dia 28 de febrer d'enguany.

Quan en les coses, per tant, hi ha aquesta manca d'informació, surten dubtes, dubtes com els que en algun mitjà de comunicació han sortit, sobre possibles vinculacions personals entre alguns importants ex-càrrecs de la Direcció General d'Esports i empreses que projectaven, construïen o subministraven material per a equipaments esportius subvencionats per la Direcció General d'Esports.

Avui, com he referit ara mateix, són —esperem que tots— ex-càrrecs de la Direcció General d'Esports qui, de manera pública, es relacionen amb possibles negocis d'empreses constructors, subministradores de material i estudis d'arquitecte d'equipaments esportius, ajudats per la Direcció General d'Esports.

Les acusacions que es fan en aquests mitjans de comunicació són prou greus i segurament, del coneixement de totes les senyores i els senyors Diputats, i, per tant, no farà falta que les enumeri. És lògic, doncs, que reclami del Govern de la Generalitat una informació àmplia sobre aquest afer, perquè crec que la credibilitat i la transparència d'actuació de dirigents de la nostra institució de govern està en entredit, i crec que fariem un flac favor al país en ometre un debat com aquest, per més que personalment a un li pugui ser desagradable, però crec que la responsabilitat política ens obliga —en aquest cas m'obliga a mi— a plantejar-ho en aquesta Cambra, i fer-ho en el terreny polític, que és en el que ens correspon.

Per aquests motius, senyores i senyors Diputats, he presentat la següent interpellació, que la pregunta concreta diu : «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre l'atorgament de subvencions per a equipaments esportius, així com la relació amb la possible vinculació entre càrrecs de la Direcció General d'Esports i empreses beneficiàries.»

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la interpellació de l'Illustre Diputat senyor Terradellas hi ha dos aspectes. Un d'ells, molt repetit, que és la diferència de criteris entre el senyor Terradellas —que creu que els seus són més

racionals— i els criteris que ha exposat el Govern —que creu que són els criteris més racionals—, i això s'ha debatut en altres interpellacions, en els pressupostos de cada any, i en aquesta interpellació es torna a plantejar. Senyor Terradellas, no tenim els mateixos criteris de repartiment de subvencions; per això estem en grups polítics diferents, i, sobre aquest tema, si volem, en podem tornar a parlar, però vostè sap quins són els nostres; no el convencen, i els de vostè no ens convencen.

Per tant, jo, sobre aquest tema, em remetria al *Diari de Sessions*. Ja se li ha contestat, i, aleshores, passaria a parlar del segon aspecte, que aquest sí que és nou, que és un aspecte curiós, perquè, normalment, els comentaris dels mitjans de comunicació segueixen les interpellacions, o, almenys, seria el bo, el que seria de desitjar en un Parlament viu, però, en aquest cas, la interpellació segueix el que diu un mitjà de comunicació.

Jo vull entrar, encara que vostè no ha entrat en el detall, a mi sí que m'agradaria entrar una mica en el detall, perquè, és clar, en aquests temes, s'insinua, es diu, es crea un clima, o es calumnia, i totes aquestes coses s'han de provar.

Jo recordo unes frases del President del Govern espanyol en l'afer Flick, que deia : «El que no em provi una cosa, que calli.» Jo crec que hem d'arribar a aquest punt, també, perquè és un flac servei a la democràcia deixar flotant una sospita. Jo crec que cal anar al fons d'aquests temes.

Per altra banda, això ha sortit en un mitjà de comunicació que vostè no ha citat, que jo tampoc no citaré, en el qual setmanalment escriu un periodista que vostè no ha citat, que jo tampoc no citaré, però que sí que cal dir que és del servei de premsa de la Delegació del Govern. Per tant, està a sou de l'Administració central, i es dedica d'una manera sistemàtica a atacar l'Administració autonòmica, i fa grans lliçons de moral a tothom, i cobra mensualment de la Delegació del Govern. No jutjo aquest fet; no el vull qualificar, però sí que convé que la Cambra estigui informada de tot, i, aleshores, escriu un article en el qual hi ha insinuacions, hi ha sospites, diu : «Es volia fer això i després va fracassar.» Home! Parlem de fets! Les acusacions s'han de basar sobre fets, i, aleshores, parla d'un arquitecte, el senyor Pérez de Arenaza, que, per cert, és arquitecte municipal, i fa obres constantment per a l'Ajuntament de Barcelona, i, últimament, n'ha fet algunes a la Trinitat Vella, complex Verneda —després li podré citar exactament tot el que ha fet—; per tant, suposo que tècnicament deu estar qualificat, però aquest senyor, que estava vinculat amb el senyor Quim Pujol, que fa dos anys i mig que no està a la Direcció General, resulta que aquest arquitecte, especialitzat en construccions esportives, ja que fa les construccions esportives de l'Ajuntament de Barcelona, de mil instal·lacions subvencionades, n'ha fet sis.

Hi ha molts altres despatxos d'arquitectes que n'han fet moltes més. Crec que sis, de mil —i si, de les mil, diem que n'hi ha dues-centes cinquanta o tres-centes d'importantes—, el percentatge tampoc no és per bastir un escàndol al voltant d'això. Per tant, jo demano, senyor Terradellas, que vostè m'expliqui el perquè d'aquesta gran sospita, i li dic a vostè, perquè vostè surt aquí a dir-nos que se n'ha assabentat per un mitjà de comunicació, però resulta que aquest mitjà de comunicació el cita, a vostè. El cita, a vostè, com a una persona que

ja va plantejar aquest tema fa temps, i que no se li va fer cas, i que, fins i tot diu l'article, em sembla —si no ho recordo malament, perquè l'he llegit ràpidament—, que no es va fer cas al seu partit per fer explotar una bomba política en un moment determinat, i explota ara. Però, parlem-ne, d'aquesta bomba política.

Miri, se cita també l'empresa EMTE, dels senyors Rossell i Sumarroca, que ja han sortit en aquest Parlament, des de la tribuna d'aquest Parlament. L'empresa EMTE, a mi —segons la informació que tinc— em consta que no ha fet cap obra de les subvencionades per la Direcció General d'Esports, i, si n'ha fet una, una sola, d'il·luminació, ha estat per encàrrec de l'Ajuntament de Sant Boi, que no és un ajuntament de Convergència i Unió, i aleshores, en aquest article surt l'empresa EMTE, Sumarroca, Rossell, com si realment, la Direcció General d'Esports tingués gran quantitat d'obres subvencionades.

Es parla —ho diu l'article— d'en Quimet Rifé, ex-jugador del Barça, ex-entrenador del Barça, i també vinculat, segons sembla, a aquest tipus d'activitats. El senyor Quimet Rifé —que té el dret de guanyar-se la vida, suposo— està vinculat amb una empresa que es diu Decor Esport. Aquesta empresa també se cita, com si en tot aquest afer de la Direcció General d'Esports hagués obtingut grans comandes, i resulta que Decor Esport ha obtingut, per concurs públic, i essent el més barat, una comanda de 5.000.078 pessetes, i vostè ens acaba de citar xifres de milers de milions. Home! Jo crec que un senyor que es dedica a aquest negoci, obtenir una comanda de 5.000.078 pessetes amb tot el que ha fet la Direcció General d'Esports em sembla que no és un tema per citar-lo en un article. Si un cas, jo suposo que el Quimet Rifé està preocupat per no fer més xifres de negocis.

És a dir, jo podria seguir amb aquest tema, jo voldria que vostè em digués realment que em provés fets i que m'aportés fets, perquè, és clar, també es parla de l'empresa Olimpex, l'empresa Olimpex no ha fet absolutament res i segons la meua informació la seva xifra de negocis la fa fonamentalment fora de Catalunya i amb ajuntaments bàsicament socialistes, però a Catalunya no ha fet res, i surt també en aquest article.

Es parla de viatges fets a l'estranger, en els quals certs ajuntaments no van voler participar. Bé, en tot cas, hi van anar cent persones.

Es parla que allà hi havia l'empresa d'en Quim Ribé per promoure els seus productes; també n'hi havia d'altres, empreses comercials del camp de les piscines i dels revestiments com Everplay, com Balsam, perquè a més d'aquest viatge s'anava a visitar, a part de participar en un congrés, hi havia una fira comercial i és normal que moltes empreses comercials hi anessin, hi assistissin perquè allà hi anaven els seus eventuais clients.

Per tant, jo estic pendent de la seva rèplica, perquè tinc altres dades, però li voldria dir, senyor Terradellas, que vostè fa bé de plantejar aquest tema aquí políticament; vostè fa bé, i em sembla que faig bé de contestar-li dient que realment tots aquest fets de suspicàcies, d'embrutar els altres, d'esquitxar-los, s'està convertint en massa freqüent en certs mitjans de comunicació i en la política catalana.

Potser en aquest Parlament ens falta volada per fer certs projectes legislatius, i aleshores ens refugiem en aquests temes que realment pot ser que si no fossin provats tot el feble anar sobre el Parlament d'aquestes suspicàcies podria disminuir bas-

tant el nostre clima polític.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn de rèplica el senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, espero haver interpretat bé l'Honorable Conseller de Governació en la seva resposta, i em sap greu que un tema que jo crec que era bo que un cop sortit de l'opinió pública hi havia aquesta nebulosa amb algunes acusacions puntuals sobre determinades, possibles irregularitats, és bo que aquest Parlament de Catalunya estigués assabentat del tema i que jo hauria agraït que les afirmacions o els interrogants que podien esquitxar la Direcció General d'Esports no hauria esperat la rèplica, sinó que el Govern de la Generalitat tenia l'obligació, al meu entendre, de respondre tots i cadascun si és que realment hi ha prou arguments per fer-ho.

El senyor Alavedra fa referència al que amb la meua persona cita l'article. El nostre Grup parlamentari crec que en aquest tema, així com en molts d'altres, ha actuat amb una acurada, jo diria, responsabilitat, i el que va fer en el seu moment, i entenc que així es tradueix en l'article, és posar-se en contacte amb les més altes instàncies del Govern de la Generalitat per informar-los que nosaltres teníem intuïcions que hi podia haver possibles irregularitats, i li parlo, em sembla, de dos anys i mig enre-re. Crec que era la nostra obligació de fer-ho i vàrem lamentar la reacció que en aquells moments es va portar a terme. Però, jo crec que era la nostra obligació de fer-ho, en aquells moments.

No és cert el que alguns representats del partit o membres del partit estiguessin en contra de presentar-ho per via parlamentària o per via judicial, almenys del que jo en sóc.

El senyor Jaume Rossell publica una carta de rèplica, on intenta desmentir alguna de les acusacions, però no totes, i crec que, per tant, queden encara damunt la taula interrogants importants, perquè és cert que el senyor Joaquim Pujol estava treballant a la Direcció General d'Esports i per les referències que jo en tinc és cert que recomanava a l'arquitecte Pérez de Arenaza entregant targetes a alguns regidors com, en documentació que obra en el meu poder, s'ha pogut o puc constatar, intentant que com a funcionari de la Direcció General d'Esports que alguns projectes anessin a parar al despatx del senyor Pérez de Arenaza que era soci del senyor Joaquim Pujol.

Tampoc el senyor Rossell contesta al que diu l'alcalde de Vila-seca sobre el lliurament d'aquesta targeta, que —com he dit abans— havia fet el senyor Joaquim Pujol, sobre l'equip d'arquitectes que no posaria cap problema perquè la Direcció General d'Esports subvencionés aquest equipament.

És veritat, senyor Conseller, i ho heu pogut constatar personalment, que alguns projectes que ha fet aquest equip d'arquitectes recomanat, eren calcats de tal manera, que en alguns municipis a l'hora de construir han tingut serioses dificultats, i això l'article a què tots dos ens hem referint ho deixa de manera ben clara i ben palesa.

Tampoc el senyor Rossell desmenteix una entrevista amb l'ex-alcalde de Vila-seca, en la qual el crida a part per demanar-li, si us plau, que li expliqui que és el que sabia sobre possibles vinculacions, atès que ell en sospitava i no vol parlar-ne davant del senyor Pujol i de l'actual Sub-director General d'Esports, senyor Sust.

És evident, senyor Conseller, que hi ha una estreta relació entre alguns alts càrrecs de la Direcció General d'Esports i empreses on hi ha altres socis que a la vegada estan relacionats amb empreses que sí que han construït i han ajudat i han subvencionat equipaments esportius subvencionats per la Direcció General d'Esports, i es fa esment a dos casos concrets: el cas d'Esplugues i el cas d'Olesa. Per tant, ens hauria agradat també una clarificació sobre aquest tema.

En definitiva, per tant, senyor Conseller, és possible que el Govern de la Generalitat se li escapin algunes d'aquestes afirmacions, com es poden escapar al Diputat que els parla, però jo sóc testimoni que hi pot haver, doncs, aquesta manca d'informació, de converses que poden fefaentment dir que segurament el senyor Director General d'Esports a vegades no estava prou ben informat de temes importantíssims que deien o que aprovaven altres alts càrrecs i que és possible, per tant, que el Govern de la Generalitat no tingués coneixement de tots aquests temes, i per això jo subratllava que celebraria que fossin tots ex-càrrecs de la Generalitat i que es fes el possible que ja no passés més això.

En definitiva, per tant, amb aquest to intento, positiu, de saber esclarir aquests temes per a la dignificació de les nostres institucions que li reclamo, senyor Conseller, la màxima informació d'aquest tema per a l'honorabilitat de la nostra institució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Per a l'honorabilitat de la institució, senyor Terradellas, el Consell Executiu està disposat a donar tota la informació; per a l'honorabilitat del senyor Diputat jo li prego que concreti, que no parli de la nebulosa que s'ha creat amb l'article, sinó que concreti la nebulosa de la seva intervenció, perquè li torno a repetir que no es pot anar amb intuïcions; dir «hem tingut la intuïció d'irregularitats», això és molt greu, senyor Diputat. Quan es parla d'irregularitats s'han de portar fets.

Jo admeto que vostè plantegi el tema, jo li conteso amb el mateix to que vostè ho planteja, però contestar a què?, contestar a quins fets? Els fets de l'article no són contestables, ataquen una persona que no està en la Direcció General d'Esport, que és el senyor Jaume Rossell. El senyor Jaume Rossell, a més, ha constestat amb una carta, amb una carta molt llarga i que també ha publicat aquesta revista, a la qual vostè i jo fem referència. Vostè diu que en aquesta carta no parla de tots els temes; bé, hauria de ser una carta tan llarga com l'article, però em sembla que en concreta molts, i els altres es poden concretar.

Per exemple, quan vostè parla d'Esplugues, aquest és un projecte que l'arquitecte Quim Pujol que, efectivament, després va treballar a la Direcció General d'Esports i que fa dos anys i mig que no hi és —ho torno a repetir— va fer abans d'entrar en la Direcció General d'Esports. O bé el tema d'Olesa, jo he llegit en aquest article que vostè fa referència dels mitjans de comunicació i aquesta revista diu que això va provocar el cessament de l'alcalde d'Olesa, un alcalde socialista; potser després em podrà informar vostè a mi en els passadissos de què va passar, però el tema d'Olesa, en tot cas, afectava un alcalde socialista i això ho cita també aquest mitjà de comunicació.

Vostè diu que no és cert que alguns representants del partit m'impedissin a mi llançar aquesta possible bomba política; bé, en tot cas, també ho diu aquest mitjà de comunicació, el qual vostè es creu per alguns temes, però no se'l creu quan fa referència a vostè, perquè d'això jo me n'he assabentat llegint aquest article.

Sobre les vinculacions del senyor Quim Pujol que recomanava un despatx d'arquitectes, el mateix article diu que la Direcció General en recomanava, com a mínim quatre, de despatxos d'arquitectes, perquè, evidentment, en aquests temes hi ha arquitectes especialitzats, però jo ja he contestat abans, escolti: si de mil obres subvencionades, un despatx d'arquitecte especialitzat sobre el tema i que acaba de fer quatre instal·lacions esportives, fa pocs mesos, per a l'Ajuntament de Barcelona, si de mil se n'emporta sis, aquest no és un tema que pugui ser de discussió pública, entra dins de la normalitat, més aviat jo diria que és un despatx d'arquitectes que treballa poc. D'altra banda, diu: «Tenien un model i el presentaven en altres ajuntaments». Escolti, miri, els arquitectes no fan un invent per a cada ajuntament, sinó que, més o menys, es mouen en unes normes i les adapten.

I un dels temes més conflictius que vostè no ha citat —no sé per què no l'ha citat— ha estat el tema de Tremp, en el qual aquest model del senyor Pérez de Arenaza va ser modificat després per l'arquitecte municipal i de les divergències entre tots dos arquitectes va sorgir el conflicte, però això passa en moltíssimes obres, senyor Terradellas, conflictes d'arquitectes, retards en la construcció, això són temes normals en la construcció pública i privada, no és un tema d'article, no és un tema d'interpellació.

Vostè ha tornat a dir una cosa molt greu: «hi ha alts càrrecs de la Generalitat vinculats amb empreses que fan feines en aquest camp». Jo li torno a repetir: Ente, una instal·lació a Sant Boi, cap de la Direcció General d'Esports; Decor Esport, 5 milions de pessetes en concurs públic i essent el més barat; Olímpex, que és una altra empresa citada, cap. Si us plau, concreti'm una d'aquestes empreses.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a la interpellació següent... Perdó, ha de ser una cosa molt concreta i per desmentir una cosa molt concreta. (*L'I. Sr. Terradellas demana per parlar.*) No hi ha torn de contrarèplica, senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS (*de l'escó estant*): Evidentment, senyor President, i era per això.

El senyor Conseller crec que m'ha contradit en dos aspectes molt puntuals: un que, si no ho he entès malament, ha dit que jo havia dit que hi havia alts càrrecs vinculats amb empreses que construïen equipaments esportius. Jo no he dit això, senyor Conseller. Jo he dit que hi havia alts càrrecs de la Generalitat vinculats amb empreses en què socis d'aquestes empreses eren a la vegada constructors d'equipaments esportius com... (*Pausa.*) Certament, havia dit això i en tinc algunes còpies d'aquest tipus de relació.

I, per un altre costat...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, evitin el diàleg i acabi ben aviat, senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: I, per un altre costat, senyor Conseller, també ha dit que jo intuïa, o havia fet una acusació greu, dient que jo intuïa irregularitats; el que jo vaig fer en aquell

moment, i quan hi feia referència, senyor Conseller, és presentar a les més altes instàncies —ho he dit al principi— de la Generalitat que, certament, el nostre Grup en tenia coneixement, i era la nostra obligació, al meu entendre, de donar-ne coneixement a la Generalitat perquè obrés en conseqüència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller pot puntualitzar, també. Molt breument, li ho prego.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, com que no m'agradaria deixar passar cap mena d'insinuació ni cap mena de paraula mig pronunciada, quan el senyor Terradellas es referia a empreses i algú, des dels escons de la majoria li ha dit : «digues-la», ell ha citat MERCA, i ha començat amb la sèrie de les empreses del MERCA. Els mercats no tenen res a veure amb l'esport, però hi ha dos casos d'empreses, que són MERCASAL i MERCAPENEDÈS, que sé que se n'ha parlat i sé que el senyor Terradellas està interessat en aquest tema, que han construït sobre un camp de futbol. A MERCASAL, a base de substituir un camp vell, indicat per l'Ajuntament, que tampoc és de Convergència i Unió, i fent-ne dos de nous, i a MERCAPENEDÈS, en el cas de Vilafranca, perquè l'Ajuntament havia indicat la construcció, també, sobre un camp de futbol vell, i fer-ne un altre dins el contracte global de l'Ajuntament amb MERCAPENEDÈS. Vull dir, aclarim tots els punts, que no quedi cap suspicàcia, senyor Terradellas.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem a la interpellació següent, que és la que, sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, desitja formular el Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Ribó, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, retirem la interpellació, entre altres motius perquè estem pendants d'una sessió informativa amb el Conseller d'Ensenyament sobre aquest tema, i perquè el senyor Conseller de Cultura sabem que està de viatge a l'estranger.

Gràcies, senyor President.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Promoció Turística de Catalunya a l'Exterior

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Passem ara, doncs, a les mocions. La primera és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de turística de Catalunya a l'exterior, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Trinitat Neras i Plaja, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, a la qual tinc el gust de donar la paraula. La Il·lustre Diputada senyora Neras té la paraula.

La Sra. NERAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com recordaran, la interpellació que va motivar que avui presentem aquesta Moció a la Cambra estava referenciada amb el Reial Decret del 19 d'abril, que disposa que correspon a l'Estat central la promoció exterior del turisme.

En primer lloc, vull manifestar el meu total acord amb les

manifestacions fetes per l'Honorable Conseller de Comerç, Consum i Turisme amb referència a la competència exclusiva en matèria de turisme del Govern de la Generalitat, i, evidentment, no crec que ningú pugui dubtar, avui aquí, que la promoció és una de les parts fonamentals d'aquesta competència exclusiva, conjuntament amb la comercialització i l'ordenació del sector.

I aquesta afirmació és així per dues raons principals : en primer lloc, perquè l'Estatut d'Autonomia reconeix aquesta exclusivitat en el seu article 9.12, i en segon lloc, perquè, tècnicament, avui no es pot entendre, en el camp del turisme, una promoció genèrica a l'estil del que es feia en la dècada dels seixanta.

«El producte turístic és tan diferenciats» —ho deia jo en la meua interpellació— «que fins i tot en la mateixa zona turística no seria vàlida aquesta solució.»

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci a la Cambra.

La Sra. NERAS : El turisme de càmping, d'apartament, d'hotel familiar, de grans *tour operators*, autocarista, són exemples prou significatius com a mostra del que estic dient.

I, conjuntament amb la promoció, no podem oblidar la comercialització. Si a continuació d'una oferta correcta de promoció no segueix una bona comercialització, els resultats serien evidentment dolents. Per totes aquestes raons, i donada la importància del tema, avui presentem en aquesta Cambra la corresponent Moció, que basem en dos punts : en el primer punt, demanem que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a estudiar la conveniència de presentar requeriment d'incompetència contra el Reial Decret 672/1985, de 19 d'abril, sobre la promoció exterior del turisme. En el segon punt, diem, en primer lloc, que el Parlament entén que l'acció de l'Administració central en matèria de turisme s'ha de limitar a la promoció genèrica d'Espanya, i deixar als Governos autònoms la promoció específica i la comercialització. I, en segon lloc, demanem que el Parlament insti el Consell Executiu a reclamar de l'Administració de l'Estat, d'acord amb les explicacions de l'Honorable Conseller en el debat de la interpellació, les transferències dels recursos econòmics i humans per desenvolupar amb major eficàcia, aquesta promoció del turisme del nostre país.

No cal dir, senyores i senyors Diputats, que espero el seu vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció ha estat presentat un document d'esmenes que afecten a modificació del punt segon, en els seus paràgrafs primer i segon, presentat per l'Honorable senyor Armet, del Grup Socialista, i altres dos Diputats. Per substanciar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART : Gràcies, Molt Honorable senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats. El nostre Grup ha presentat unes esmenes, dues esmenes al punt segon de la Moció i no n'ha presentat cap al punt primer de la Moció. Per tant, abans d'entrar a defensar les nostres esmenes, voldria fixar la nostra posició entorn del punt primer, que considerem un punt positiu, un punt necessari, un punt... bé, que calia fer després de la promulgació d'aquest Decret i al qual nosaltres donarem el nostre absolut suport.

És ben cert que des del primer dia de la promulgació del Decret, dirigents del nostre partit, el President del meu Grup parlamentari entre altres, van manifestar la seva posició, tot indicant que aquest Decret, probablement, contenia elements d'inconstitucionalitat, per una banda; que era un decret bàsicament inoportú, i, també per un altre element, molt important, i és que, aquest Decret, el nostre Grup el considera inútil. És a dir, de difícil compliment i de poder-li donar molt fàcilment la volta.

El nostre Grup, doncs, ha discrepat en aquesta ocasió i en altres de diverses interpretacions que ha fet la Secretaria d'Estat de Turisme, i no tenim cap mena d'inconvenient que aquest tema quedi molt clar, perquè entenem que aquesta política ha de variar.

Per tant, dit això, entrem a defensar les nostres esmenes als punts segon i tercer. La senyora Trinitat Neras acaba de dir fa un moment que la promoció del turisme és competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres —vull que quedi molt clar— no discutim la competència exclusiva del turisme per a la Generalitat de Catalunya. Per això votem favorablement el punt primer; per tant, aquest no és el tema de discussió.

Per altra banda, hi ha una sentència del Tribunal Constitucional, que —si d'alguna cosa serveix mencionar-lo per clarificar—, diu que la promoció del turisme és competència de l'Estat. Però, com és possible lligar aquesta sentència del Tribunal Constitucional, que diu que la promoció del turisme és competència de l'Estat amb el fet que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en matèria de turisme? És que aquí hi ha una contradicció? Doncs, des del nostre punt de vista, senyores Diputades i senyors Diputats, no hi ha cap contradicció.

Nosaltres esmenem el punt segon —apartats primer i segon del punt segon d'aquesta Moció— bàsicament per una qüestió, per tant, de contingut polític i tècnic. Nosaltres entenem que hi ha un error de partida en la valoració del Grup de Convergència i Unió. El Grup de Convergència i Unió entén que la promoció exterior de turisme és un acte o és una funció administrativa purament, i el nostre Grup entén que la promoció del turisme és, bàsicament, una funció o un acte econòmic, podríem dir-ne, de promoció industrial, com d'altres promocións industrials es poden fer, però amb una salvetat i una característica, i és que aquest producte que anem a vendre, el producte turístic, no és un producte equiparable a altres productes, sinó és que és un producte que ha d'anar necessàriament presentat i coordinat amb les Administracions públiques, perquè, del contrari, fariem una oferta absolutament desequilibrada, i en això, suposo que tots hi estarem d'acord.

Per tant, el nostre punt de vista, senyores Diputades i senyors Diputats, és que cal anar a cercar, cal anar a cercar aquesta coordinació d'Administracions i del sector empresarial que ens permeti fer una política de promoció eficaç, una política de promoció que sigui la que realment necessita Catalunya; però, lògicament, vostès podran comprendre per què no es pot fer una promoció conjunta de diverses Comunitats Autònomes o bé amb l'Estat, cap a l'exterior, d'un determinat producte. Per què no? És que Catalunya, senyores i senyors Diputats, des del nostre punt de vista, no és una marca turística; Catalunya és una nació que té importantíssimes ofertes turístiques per

fer, com altres, i aquestes són les que cal coordinar.

Bé, respecte al segon punt, nosaltres l'esmenem de la següent manera : diem que el Parlament insta el Consell Executiu per tal que es dirigeixi a l'Administració central a fi d'estudiar conjuntament els recursos que la Generalitat necessita per realitzar amb eficàcia la tasca de promoció que li correspon; és obvi, doncs, que si la Generalitat té una tasca de promoció, necessita els recursos per poder-la fer, però primer s'han d'avaluar, hi ha d'haver unes programacions i, per tant, nosaltres no podem admetre la redacció del text tal com està presentat, que no té prevista aquesta avaluació, i que, per tant, difícilment és realitzable.

Jo crec, senyores Diputades i senyors Diputats, que cal una correcció, doncs, en la política de la Secretaria d'Estat, però també cal una correcció de la política de la Direcció General de Turisme de Catalunya.

I només amb aquesta correcció, garantint aquesta coordinació d'institucions, podrem garantir una bona «temporada turística», que es diu, i la podrem tenir, probablement, perquè els europeus ja vénen d'ofici, segons diu el senyor Sanuy; els europeus ja vénen d'ofici i ens deia en una sessió informativa que, si agafem un alemany i el colloquem a Munic, a l'autopista, baixarà rodolant fins a Catalunya —no ens explica per què es parará a Catalunya, però ja el tindrem aquí—, per tant, aquests europeus vénen d'ofici o rodolant, com sigui; tindrem, a més, els nepalesos de la Secretaria d'Estat de Turisme, que el senyor Conseller se'ls imagina —no sé ben bé per què— a Sitges, tots a Sitges, i, probablement, tindrem també els armenis que ens portarà el Consell Executiu als quals haurem de buscar també un bon emplaçament.

Moltes gràcies. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Ara és l'hora d'intervenir els Grups que no han tingut fins ara intervenció. Per l'ordre habitual, pertoca ara al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, en nom d'ell, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, brevíssimament, perquè a ningú li sorprendrà que el nostre Grup, efectivament, votarà, aplaudint amb les dues mans, la Moció presentada per Convergència i Unió.

Si algun dubte haguéssim tingut per prendre posició, és evident que les intervencions del Conseller i de la senyora Diputada, en el moment de substanciar-se la interpellació, ens haurien convençut d'una manera total.

Efectivament, nosaltres no solament estem d'acord amb els punts de la Moció, sinó que el nostre Grup recolzarà amb entusiasme qualsevol iniciativa que tendeixi a restablir el respecte del nostre Estatut d'Autonomia.

És per aquesta raó, i felicitant la senyora Diputada per haver presentat aquesta Moció, que anuncio el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest tema ens faria riure, si no fos perquè té la seva vessant realment absurda, pel que fa que Catalunya no pugui treure el cap fora de les nostres fronteres. Tots els models actuals d'estats que avancen en el camí de la descentra-

lització política passen per una progressiva presència d'entitats que no corresponen a l'Estat més enllà de les fronteres, i ens referim especialment a un procés que aviat caldrà contemplar molt de prop des de Catalunya, que és la integració a la Comunitat Econòmica Europea.

I ens referim, per exemple, a la presència d'observadors dels *länder* alemanys a la Comissió de Brusselles, hi ha un llarg etcètera que marca un camí. Per tant, discutir sobre si a fora existim o no existim faria riure si no fos, per desgràcia, que hi poden haver interpretacions, de vegades, des d'instàncies poderoses per negar aquesta presència.

Nosaltres votarem favorablement el text íntegre de la Moció, però desitjaríem que el Grup de Convergència i Unió hagués estat més atrevit i més contundent en el plantejament del tema, perquè l'Estatut ens dona uns mecanismes claríssims, si el Consell Executiu considera que aquí hi ha un recurs de competències, que el plantegi; si el Grup de Convergència i Unió considera que el Parlament ha d'instar el Consell Executiu a plantejar un recurs de competències, que faci una proposició no de llei, farem una sessió específica i, si hi ha majoria —com la té Convergència i Unió— obligarem el Consell Executiu a fer un recurs de competència. Però és clar, el Parlament insta el Consell Executiu, sembla que aquí ens carreguem de raó perquè estudiï la conveniència... no, no, senyors de Convergència, si és tan clar, com jo crec que ho és, i com la senyora Trinitat Neras ho va deixar des d'aquesta tribuna, que es faci el recurs de competència. Aquesta és la crítica que nosaltres fariem a la Moció, si no sembla que això sigui una interpel·lació de lluïment, i no de lluïment per a vostè, senyora Trinitat Neras, sinó per al Consell Executiu; perquè pugui sortir aquí el Conseller i aleshores ens fa el gran discurs amb unes citacions, fins i tot sarcàstiques, sobre països llunyans de Catalunya i de l'Estat espanyol i, així, adorna una política determinada. No, no es tracta de fer servir el Parlament, ni de lluïment, ni d'adornament; es tracta de decidir si cal o no cal defensar l'autonomia, i, si cal defensar-la, que facin el recurs o manem-los fer el recurs. Aquesta és la crítica que nosaltres fariem davant d'aquesta Moció. Nosaltres creiem que la Moció és molt ben formulada en el segon punt, perquè deixa clar que hi ha una competència a mans de l'Estat i que hi ha un enriquiment d'aquesta competència a partir d'una formulació, i, fins i tot diríem, que el Tribunal Constitucional té una interpretació al respecte que no deixa tancada cap porta a formulacions com la que hi ha a la Moció; no solament perquè el Tribunal Constitucional, com a òrgan lògicament racional va variant a les seves interpretacions, sinó perquè, fins i tot, la interpretació que es pot citar deixa molt marge a incloure aquest altre que conté aquesta Moció. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Es tracta ara de donar pas a la intervenció del Grup Popular, i en nom seu tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, en relació amb aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació que es va formular al Consell Executiu per tal de reclamar a l'Administració central les transferències dels recursos pressupostaris i mitjans humans necessaris perquè la Generalitat pugui desenvolupar amb eficàcia totes les competències en matèria de turisme, el nostre Grup avança i anuncia el vot favorable, donat que és conscient

de la major rendibilitat, d'una promoció turística específica i amb una oferta singularitzada. I això s'ha de fer obligatòriament, des de l'Administració de la Generalitat pel que respecta a Catalunya. Especialment coneixent la preocupació permanent de millora que tant el sector públic com el privat han tingut al llarg dels últims anys per tal de poder mantenir i superar les cotes turístiques de la nostra terra. Ara bé, el fet que durant els últims cinc anys, l'únic creixement turístic entre les comunitats autònomes espanyoles hagi estat el català, i amb xifres que voregen els dos milions de turistes, no ens ha de fer ser triomfalistes i pensar que tot això es deu a la nostra activitat de promoció. Factors geogràfics, com és el de la nostra proximitat a la resta d'Europa, per davant d'altres comunitats espanyoles, ens fan motiu d'una elecció preferent pel turisme que habitualment ha tingut Espanya, un turisme de baix poder adquisitiu i al qual, com és lògic, el cost diferencial que li suposaria en el seu *forfait* de vacances, el fet de desplaçar-se els prop de mil quilòmetres més que separen, per dir un exemple, Lloret de Torremolinos, aquesta diferència de cost —repeteix— els fa més atractiu de venir tot just a les costes catalanes, i amb més motiu després de la crisi energètica que en aquests moments estem sofrint.

Que això ens faci recordar que la nostra legítima aspiració de mantenir-nos com a la primera regió turística espanyola, amb un 30% del turisme espanyol no és realitzable amb la pràctica única actuació de la Conselleria del programa per a la promoció i la potenciació de la imatge turística de Catalunya que compta, en els Pressupostos d'enguany, amb 405.500.00 pessetes, més del doble, per a posar un exemple, al capítol d'ajuts al finançament d'inversions per a la modernització d'allotjaments turístics, que compta tan sols en els mateixos Pressupostos, amb 180 milions de pessetes i que hauria de ser la partida més important del pressupost de la Direcció General de Turisme de la Generalitat. No oblidem que la millor publicitat és el manteniment d'un nivell de serveis que a la fi és el que ens va situar els anys 60 al cap de tots els països turístics d'Europa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara a la Il·lustre Diputada presentadora de la Moció de fixar la seva posició en relació amb les esmenes presentades.

La Sra. NERAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc vull agrair tots els Grups d'aquesta Cambra, que han manifestat el seu vot a favor de la Moció que avui hem presentat. Senyor Ribó, estigui convençut que no és cap moció de lluïment, sinó tot al contrari, la meva preocupació pel sector turístic fa que jo hagi presentat aquesta Moció en aquesta Cambra; sé que no ho deia per mi, però estic convençuda que aquest instar el Consell Executiu que presenti aquest recurs de requeriment de competències al Govern de l'Estat, crec que serà el que farà el Consell Executiu, n'estic completament convençuda.

Senyor Guitart, jo estic també satisfeta d'haver sentit que vostès votaran a favor el primer punt d'aquesta Moció, perquè vostès creuen que aquest Decret és inconstitucional, però també li voldria dir, que no oblidí, senyor Guitart, que tenen dos Ministres al Govern de l'Estat que podrien haver-se adonat que aquest Decret envaïa les nostres competències.

Amb referència a les dues esmenes presentades pel Grup Socialista, haig de manifestar que, malgrat la nostra voluntat de

cercar punts de coincidència, no hi podem estar d'acord. A l'esmena número 1 del Grup Socialista es parla de buscar fórmules coordinades i participades entre les diferents administracions. Per a nosaltres, és evident que això està en absoluta contradicció amb el punt 1 de la nostra moció, en la qual demanem que el Consell Executiu estudiï la conveniència, com deia abans, de presentar recurs de requeriment d'incompetència contra aquest Reial Decret, punt que vostè ha anunciat, senyor Guitart, que votaria favorablement.

Per a nosaltres, i d'acord amb l'Estatut, la competència en matèria de turisme, ho repetim, és exclusiva, i no entenem com el Grup Socialista ens proposa compartir, en el cas de la promoció turística, aquesta competència exclusiva amb altres administracions, és a dir, amb l'Administració central, i més quan tècnicament hem defensat que la millor promoció no és, precisament, la de l'Estat. Quant a l'esmena número 2, el segon apartat del punt dos de la Moció, lamento haver d'anunciar que tampoc la podem acceptar. Si el Grup Socialista admet que s'interposi requeriment d'incompetència contra aquest Reial Decret, no entenem que s'oposi que el Consell Executiu pugui reclamar legítimament les transferències dels recursos pressupostaris que li corresponen per aquesta competència.

En el Ple de dimarts passat, un Il·lustre Diputat d'aquesta Cambra ens deia que el nostre Grup qualificava els Diputats de la Cambra com a bons i dolents, segons votessin a favor o en contra de temes que afectaven el Govern central. Jo els dic que aquí no es tracta ni de bons ni de dolents, sinó que es tracta de defensar, per damunt de tot, el nostre Estatut enfront de les incongruències del Govern central.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, és l'hora doncs...

La Sra. NERAS : Per puntualitzar. Hi ha dos errors mecanogràfics a la Moció, en la data del Reial Decret, hi posa el 19 d'abril, el 10 d'abril, enlloc del 19 d'abril.

El Sr. PRESIDENT : Vol tornar a repetir la correcció? A què afecta?

La Sra. NERAS : El Reial Decret 672/1985, de 10 d'abril, segons està escrit, ha de ser de 19 d'abril.

El Sr. PRESIDENT : Per comptes de 10 d'abril, 19 d'abril.

La Sra. NERAS : I després, al segon punt de la Moció, a la línia 4, allà on diu : «la promoció específica», aquesta «a» ha de ser canviada per «i la comercialització». La «a» ha de ser canviada per una «i».

El Sr. PRESIDENT : «A la comercialització» ha de ser «i la comercialització». D'acord.

La Sra. NERAS : Quant a les esmenes lingüístiques, de correcció lingüística, hi estem d'acord. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ja es tindran en compte aquestes correccions, doncs, i ara anem a sotmetre a votació la Moció que suposo que ho hem de fer separatament el punt primer i el punt segon.

Quant al punt segon, tot ell globalment, no cal distingir entre els dos paràgrafs. Els Il·lustres senyors Diputats i Diputades que siguin favorables al primer punt de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El punt primer de la Moció ha estat aprovat per unanimitat

dels presents.

I ara anem a sotmetre a votació el punt segon. Els qui siguin favorables a aquest punt, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt segon de la Moció ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei 2/82 de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa i de la Moció 67/I

Passem ara a la següent Moció, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82 de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa i de la Moció 67/I, presentada pels Diputats Il·lustrats senyor Lluís Armet i Il·lustres senyors Esteve Tomàs i Daniel Terradellas, del Grup Socialista.

Per substantiar o per presentar aquesta Moció, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, seré molt breu per defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre el debat que varem tenir abans-d'ahir de la situació en què es troba...

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci a la Cambra perquè el senyor orador pugui exposar la seva posició respecte a aquesta Moció.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Deia que la Moció és subsegüent a la interpellació i al debat, per tant, que varem tenir abans-d'ahir sobre la situació en què es troba el compliment, o millor dit l'incompliment de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. El nostre Grup, amb aquesta Llei i amb aquest tema ha tingut una actitud de defensa de la zona protegida i, al mateix temps, de la legalitat vigent i hem donat confiança, amb escreix, i fins ara a aquest tema, malgrat les promeses hem estat decebuts del compliment d'aquesta normativa.

Hem vist, varem poder constatar en el debat, que la Llei fins ara s'ha incomplert d'una manera flagrant, sobretot pel que afecta els terminis per acabar la degradació a causa de les extraccions de greda i tampoc s'han complert els terminis que va manar el Parlament de Catalunya, a través de la Moció 67/I que em permeto llegir-los; diu : «El Parlament de Catalunya constata l'incompliment del Consell Executiu pel que fa als terminis fixats a la disposició transitòria de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica.

»2. Fa mandat al Consell Executiu de complir i fer complir de manera immediata la dita Llei, especialment pel que fa a les extraccions de gredes.

»3. Insta el Consell Executiu a dotar els mitjans econòmics i tècnics a la Comissió científica per tal que, abans de tres mesos, aquesta defineixi el perímetre definitiu de les zones de protecció. Insta el Consell Executiu a aprovar inicialment abans de quatre mesos, el pla especial especificat en l'article 3.1 de la dita Llei.» I, finalment, la Moció aprovada deia : «Insta el Consell Executiu que, tot utilitzant les facultats que li atorga la mateixa Llei, tanqui definitivament abans de tres mesos l'abocador de deixalles situat al peu del volcà Croscat.»

Aquesta Moció va ser publicada o va ser aprovada el 10 de novembre de 1983, i, com vàrem poder comprovar ahir en el debat, ha estat incomplerta, segons el criteri d'aquest Diputat i amb les afirmacions que ahir va fer el Govern, en tots els seus punts. Alguns d'ells segurament estan a punt de complir-se, però, en tot cas estan a punt de complir-se ara i no en els terminis del mandat parlamentari.

També vàrem poder constatar ahir, o abans d'ahir, en el debat, que el Govern de la Generalitat ha donat molt pocs ajuts materials i econòmics per aconseguir aprofitar i potenciar els valors científics, culturals, pedagògics, turístics, agrícoles, que té l'àrea protegida, i que són indispensables per donar sentit a un espai natural de protecció, que conjuntament, de manera lògica amb les mesures restrictives d'aquelles activitats que degraden la zona, evidentment han de ser indispensables.

Reitero que si no es fa així, al meu entendre avançarem ben poc, ens quedarem a mig camí. Perquè les senyores i els senyors Diputats saben que per acabar les extraccions de greda i l'abocador d'escombraries no calia, evidentment, fer una llei, amb una normativa d'inferior rang hauriem fet prou. En canvi, en aquesta Cambra, per unanimitat, tots els Grups varen voler que allò fos un espai protegit, i per això varen fer aquella Llei, i per això hi ha tots i cadascun dels seus articles.

Al nostre entendre, la manca de desplegament de la Llei i l'escassa ajuda econòmica dóna una gran incertesa als municipis afectats que veuen, malgrat la seva voluntat de protecció, molts entrebancs administratius, sobretot en urbanisme, manca d'informació de cara a les actuacions sectorials, i poca ajuda de la Generalitat a la Junta Rectora per portar a cap els plans d'actuació que es necessiten. De les poques coses que hem pogut constatar que la Generalitat de Catalunya ha fet en la zona volcànica, són uns cartells al peu de les carreteres, on diu que s'està dintre d'un paratge natural protegit, però cap més tipus d'indicació, d'itineraris, res més, simplement com molts d'aquests cartells, molts d'ells propagandístics del que podria fer la Generalitat de Catalunya, i que no fa. Espero, en tot cas, que després de tres anys i mig de l'aprovació de la Llei, Llei aprovada per unanimitat d'aquest Parlament, finalment puguem posar-la en pràctica, i demano de les senyores i els senyors Diputats coherència quan en els pressupostos de l'any vinent es demani —o no s'hagi de demanar perquè ja s'incloguin— les partides econòmiques necessàries per tirar endavant la protecció de la zona volcànica.

Volem reiterar la nostra preocupació perquè el Pla de Restauració que se'ns anunciava no sigui una pròrroga del pla d'extraccions. La mateixa Llei preveia aquest Pla amb les disposicions transitòries i les quantificava. El punt 2 de la Disposició transitòria diu el següent: «A fi de garantir les finalitats d'aquesta Llei, en el termini de dos mesos d'haver estat promulgada les empreses concessionàries han de presentar al Consell Executiu perquè l'aprovi, un pla d'extraccions que prevegi el compliment del punt anterior, i de la progressiva disminució dels volums d'extraccions, a fi d'arribar al compliment del punt 1», que diu: «S'ha de procedir a la cancel·lació dels drets d'extracció de gredes, de granulats lleugers, existents a conseqüència de les concessions directes d'explotació, que recauen dins de l'àrea del paratge natural; per tant, en el termini de vuit mesos a partir de la promulgació de la present Llei, l'actual activitat extractora haurà d'acabar totalment fins a desapa-

reïxer, sens perjudici que pugui traslladar-se fora de l'àmbit protegit.»

Per tant, senyores i senyors Diputats, la mateixa Llei, com deia, fixa ja els terminis, terminis que a l'entendre d'aquest Diputat i constatat en aquesta mateixa tribuna per l'anterior Conseller d'Indústria, acabaven definitivament el dia 29 d'agost de 1983.

Per acabar, vull reiterar, en nom del meu Grup, la satisfacció perquè l'Honorable Conseller d'Indústria veiem que ha fet un esforç per acabar aquestes extraccions de greda en l'àrea protegida, amb un retard heretat i amb una proposta certament no massa concreta, i tampoc no pas del nostre grat. Però, finalment, veiem una llum de sortida a l'*impasse*, i esperem que altres Conselleries, que el Govern en el seu conjunt, faci el que li correspon en cada un dels Departaments, per a la protecció d'aquesta àrea.

En aquest context, la Moció que presentem vol ser congruent amb el debat que vam tenir abans d'ahir en dues línies. En primer lloc, per donar credibilitat al Parlament de Catalunya, en el punt primer, i, en segon lloc, hem volgut, a través del punt segon, que a partir d'avui comenci una nova etapa positiva en la protecció de la zona volcànica de la Garrotxa, ho repeteixo, patrimoni de tot Catalunya.

Senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció han estat presentades esmenes pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i de Convergència i Unió.

Per a la intervenció en defensa de les esmenes del Partit Socialista Unificat, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor doctor Espasa.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President; des de l'escó mateix. En primer lloc, per advertir a la Mesa que, per un error mecanogràfic, la nostra esmena apareix com «de modificació», quan hauria de dir «d'addició», és a dir, que és un punt tercer a afegir a la Moció socialista.

Dit això, la nostra esmena d'addició crec que en el seu mateix text ja s'expressa. És a dir, es tracta de demanar que, abans de presentar a la Junta de Protecció el Pla de Rehabilitació, o la proposta de rehabilitació, aquesta proposta fos coneguda per la Cambra. No s'especifica de quina manera, simplement hi ha aquesta indicació de coneixement de la Cambra del pla de rehabilitació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara, doncs, hem de donar pas a la defensa de les esmenes del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i, per a fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramírez.

El Sr. RAMÍREZ: Gràcies, senyor President; per defensar les nostres esmenes a la Moció, m'agradaria començar amb una afirmació de caràcter previ. El Grup de Convergència i Unió, en principi, s'oposa a la Moció presentada, i les raons per no donar-li suport ens semblarien prou evidents. En primer lloc, la constatació sobre l'incompliment dels terminis fixats en la Disposició transitòria ja va ser feta per aquest Parlament el dia 10 de novembre del 83, precisament amb la Moció 67/I. Aquests terminis no s'havien complert en aquell moment, i mai més no podran ser recuperats.

Quan la zona volcànica de la Garrotxa sigui realment un parc

natural, sense cap extracció, sense cap abocador, amb una promoció turística i cultural adequades, amb una utilització científica, educativa i lúdica adequades, quan s'aconsegueixi l'estat que el senyor Terradellas demanava en la seva intervenció en el decurs de la substanciació de la interpellació, i que tots els membres d'aquesta Cambra segur que desitgem, quan la Llei, en definitiva, s'hagi aplicat fins al darrer objectiu, aleshores, encara, es podria presentar i aprovar sense faltar a la veritat una Moció exacta a la d'avui, que els terminis fixats en la Disposició transitòria no s'havien complert; i seria cert. Em sembla, doncs, que no té cap sentit aprovar una Moció on es fa una afirmació que sempre serà certa, encara que l'objectiu final estigui assolit.

Més valdria analitzar les causes que han provocat aquesta situació, i jo n'apunto una: la presentació del recurs d'inconstitucionalitat el dia 11 de juny del 82, amb suspensió de la Llei fins al 23 de novembre, en què fou dictada sentència, invalidà totalment la possibilitat que es complissin els terminis màxims de dos i vuit mesos que s'estableixen en la Disposició transitòria de la Llei 2/82, del 3 de març.

Una altra raó més de fons. Possiblement, aquest Parlament no va poder valorar adequadament la incidència real que en els terminis que fixava la Disposició transitòria tenien i tenen la gran quantitat de disposicions que sobre l'activitat extractiva existeixen, i que el Conseller d'Indústria va exposar en la seva resposta a la interpellació, origen d'aquesta Moció. La mateixa Llei 2/82, la Llei de Procediment Administratiu, del 19 de juliol del 58, l'article tercer del Codi Civil, la Llei de Mines, de 21 de juliol del 73, el Reial Decret 2994, del 82, la Llei 15/75, del 2 de maig, la Llei d'Espais Naturals, del 1975, la Llei 12/81, sobre Normes Addicionals de Protecció dels Espais d'Interès Natural, l'article 33 de la Constitució, la Llei d'Expropiació Forçosa, del 54. Pensant-hi fredament, tota aquesta bateria de disposicions, lleis, reglamentacions i normatives feia impossible la solució de situacions legals existents en terminis tan breus com són dos i vuit mesos si no hi havia un acord entre totes les parts afectades.

No obstant això, el nostre Grup ha presentat tres esmenes al punt primer de la Moció la completa acceptació de les quals ens mouria a votar-lo favorablement.

Primer, de supressió de l'expressió «el Consell Executiu»; no és just imputar exclusivament al Consell Executiu la responsabilitat de l'incompliment d'uns terminis, que ja hem vist que eren pràcticament impossibles de complir, però que, a més, afectaven directament d'altres Administracions. Recordin les competències municipals pel que fa referència als abocadors de deixalles, i empreses que utilitzen totes les armes legals al seu abast per fer valer els seus drets. Per tant, ens sembla correcte, per bé que redundant, que el Parlament constati l'incompliment d'uns terminis, però no que vulgui atribuir-ne una responsabilitat exclusiva i excloent només al Consell Executiu.

Segona esmena que hem presentat, d'addició de la frase «parcial, per manca d'acord entre les parts.» després de la paraula «incompliment» i qualificant-la. Parcial, perquè, com a mínim, una clàusula de les quatre de les disposicions transitòries s'ha complert. Tal i com va dir el Conseller en la seva intervenció, a partir de la promulgació de la Llei va cessar l'activitat extractora en tot l'àmbit declarat de reserva integral d'interès

científic. Parcial, també, pel que fa a la Moció 67/I, perquè la comissió científica ja ha delimitat la zona protegida, delimitació comprovable perquè ja ha estat sotmesa a l'informe de la Junta de Protecció, i aquesta ja l'ha emès, la qual cosa significa que, com a mínim, el punt tercer de la Moció ha estat complert i s'han facilitat mitjans econòmics i tècnics a la comissió científica per a aquesta definició.

«Per manca d'acord entre les parts», perquè és evident que si aquest acord s'hagués produït al seu dia i no s'haguessin presentat recursos, ni demanat xifres exorbitants per al rescat de la concessió —no entro ara en si justes o injustes, aquest és un altre tema—, o els ajuntaments s'haguessin posat d'acord sobre l'eliminació de deixalles, altres punts de la transitòria i de la Moció s'haurien pogut complir.

Finalment, una tercera esmena, substituint la frase final d'aquest punt de la resta de la Moció 67/I, per «...d'aquells punts de la Moció 67/I encara pendents.» Aquesta, com una simple conseqüència del que acabo de dir. Del redactat es dedueix una voluntat de posar en evidència que res d'aquesta Moció s'ha complert, i ja hem vist que una part almenys ha estat executada.

Pel que fa al segon punt, em sembla absolutament innecessari, i ja ho anuncio des d'ara que el nostre Grup votarà en contra. El Consell Executiu ja està mandatat per complir i fer complir la Llei, pel sol fet de l'aprovació d'aquesta. I ho està fent; la no-consecució de l'objectiu final, o l'existència d'unes dificultats que allarguen el termini fixat en una disposició transitòria d'una llei que té nou articles, una disposició addicional, una disposició transitòria i tres disposicions finals, no significa que no s'estigui complint la Llei, ni realitzant esforços per fer-la complir. La prova n'és és l'anunci fet pel Conseller d'Indústria en la seva resposta a la interpellació sobre l'acord assolit —ara sí— amb l'empresa concessionària, i les propostes presentades als ajuntaments per a la solució dels abocadors de residus urbans. Per tant, s'hi treballa, s'avança i no cal repetir mandats.

Sobre la immediatesa que demana la Moció, m'agradaria —i amb això acabo—, llegir del *Diari de Sessions* número 151, del 10 de novembre del 83, la definició que en fa el senyor Terradellas, proposant de la Moció aleshores i avui. Deia: «...I quan dic de manera immediata, dic que si es pot acabar demà, no s'espera a demà passat. No fixo una data, però demano que es faci de manera immediata.» Jo li asseguro, senyor Terradellas, que si es pot acabar demà, no s'acabarà demà passat, però que per arribar a aquestes conclusions no cal fer mandats addicionals.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la intervenció dels Grups que fins ara no han intervingut en el debat. Un d'ells, naturalment, és el d'Esquerra Republicana de Catalunya, i perquè pugui manifestar la seva opinió tinc el gust de donar la paraula a l'il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Moltes gràcies, Honorable President; senyores i senyors Diputats, per començar, el nostre Grup està completament d'acord amb les alegacions que ha pronunciat des d'aquesta tribuna el representant de Convergència i Unió.

El nostre Grup, pel que fa al primer punt de la Moció, vol recordar que, si incompliment hi ha hagut —parcial— dels termi-

nis, ha estat a conseqüència del conflicte legal que va explicar l'Honorable Conseller d'Indústria quan va contestar al Diputat interpellant.

A judici del nostre Grup, ha quedat clara la voluntat perseverant de complir la Llei, i, en definitiva, s'ha aconseguit de vèncer alguns obstacles —obstacles importants—, i això és el que ara compta, en definitiva.

Tampoc no és cert que la Moció 67/I hagi quedat incompleta en la seva totalitat, car en diversos aspectes ja s'hi havia donat compliment. En relació amb el punt segon, entenem que és sobrer, donar-nos a nosaltres, al Consell Executiu, aquest mandat, quan, precisament, el Govern ja ha aconseguit de vèncer les dificultats i de fet la Llei quedarà complerta en breu termini.

Pensem, doncs, que les explicacions que va donar l'Honorable Conseller abans-d'ahir, en respondre la interpellació, foren totalment satisfactòries, i trobem fins i tot sorprenent que s'hagi presentat aquesta Moció, sobretot tenint en compte que el Diputat interpellant acaba de manifestar la seva felicitació a la labor de l'Honorable Conseller d'Indústria, felicitació a la qual, nosaltres, naturalment, ens associem.

En definitiva, no votarem a favor del primer punt, ni a favor del segon, si no és que l'esmena que acaba de presentar el Diputat de Convergència i Unió fos acceptada en la seva totalitat, perquè, d'aquesta manera, les nostres temences i la nostra oposició al conjunt de la Moció quedarien satisfetes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a intervenir en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per anunciar el posicionament i el nostre vot ja abans de l'exposició que farà després.

Nosaltres votarem en contra dels dos punts, si continuen redactats de la manera com han estat presentats; en cas que, en el primer punt, fos acceptada l'esmena presentada per Convergència, nosaltres hi votariem a favor.

Vaig quedar molt content, fa dos dies, quan l'Honorable Conseller d'Indústria ens va fer unes quantes significades exposicions sobre el funcionament que volen donar a aquesta zona de la Garrotxa.

Primerament, vull recordar unes paraules de l'Honorable President de la Generalitat el dia 15 de juny d'enguany, en la Cambra de Comerç de Girona, quan celebrà el seu 75 aniversari, i deia així : «Al Govern de la Generalitat tothom ens ve a demanar que fem abocadors i que fem presons, però quan la Generalitat decideix de fer-los, els ajuntaments no els volen; tothom s'hi oposa, i això no és fer país.» Per això dic que vaig quedar content quan ahir —cosa que jo, per un altre costat, ja quasi coneixia— em va dir el Conseller d'Indústria que l'Ajuntament d'Olot havia arribat a un acord amb l'Ajuntament de Girona per portar les deixalles de la ciutat d'Olot al cremador muntat per l'Ajuntament de Girona, la qual cosa vol dir que s'haurà acabat portar les deixalles al Croscat, i, per tant, el podem restaurar.

Quant a l'extracció de gredes, jo voldria fer-los coneixement que aquest Diputat que els parla, l'any 62, per unes coses professionals, es va passar vuit o deu dies recorrent part de la Gar-

rotxa per aixecar els plànols topogràfics de molts d'aquests cons volcànics. Fa un parell de mesos, sabent que hi hauria tot aquest aldarull sobre la zona volcànica de la Garrotxa, vaig voler tornar a visitar alguns d'aquells; alguns d'ells no eren com jo els havia deixat en aquell moment i quan en vaig fer l'aixecament topogràfic, però vaig quedar molt content quan l'Honorable Conseller em va dir que s'havia arribat a un acord i que hi havia una restauració. Jo crec que la restauració s'ha de fer, sigui de la manera com sigui, i, per tant, aquest Parlament i el meu Grup —el Grup que jo represento— dona ple suport que, si se n'ha de treure vint, se'n treguin vint, i si se n'ha de treure cent més, de tones de gredes, que es treguin per fer la restauració, tal com s'està fent en molts llocs de l'estranger que jo conec, encara que jo no vaig assistir a aquest viatge que es va dir, al Puy de Dome. Per això, senyors, aquest és el posicionament que fa el Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara a l'Il·lustre Diputat proponent d'exposar la seva posició respecte de les esmenes.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el primer que haig de dir és una sorpresa en veure que una moció que presentem, que es va presentar pràcticament el mateix text, i que la situació és exactament en aquests moments la mateixa, amb una llum d'esperança de possibles solucions, el que llavors havia estat vot afirmatiu, i, per tant, aprovat, ara resulta que no, que es canvia el vot. Tothom és legítim de fer-ho; però, en tot cas, que tothom, també, assumeixi les seves contradiccions.

Respecte a l'esmena del PSUC, nosaltres l'entendem i l'acceptem, perquè entenem que és bo que el Parlament de Catalunya tingui coneixement — simplement coneixement — de quina és la proposta que farà el Consell Executiu, que proposarà a la Junta de Protecció per tal que aquesta Cambra estigui informada d'aquesta proposta que ahir no va poder concretar, i crec que és legítim que aquesta Cambra en pugui tenir coneixement, i en aquest sentit, celebrem que el Grup del PSUC hagi presentat aquesta esmena, i l'acceptem, com he dit anteriorment.

Les esmenes que presenta el Grup de Convergència i Unió, algunes d'elles ens semblen, com a mínim, iròniques. Repeteixo, i en contradicció amb el que, al seu dia, també es va votar en aquest Parlament. Si en aquest Parlament no podem demanar responsabilitats, no podem constatar que ha estat el Govern de la Generalitat —que ahir es va demostrar que no va poder posar en pràctica la Llei, que no s'ha posat en pràctica la Llei—, a qui hem de demanar responsabilitats, si no ens correspon aquí, i, en tot cas, si vostès creien que eren altres institucions a les quals s'havia d'haver demanat responsabilitats, apuntin-les i diguin-les, i, llavors, ens ho mirarem; però no ratlli d'entrada la responsabilitat del Consell Executiu, perquè llavors constataríem que hi ha hagut un incompliment, però ningú no sabia de qui ha estat aquest incompliment.

L'esmena d'addició que vostès apunten diu : «d'incompliment parcial per manca d'acord entre les parts». Serà per molts problemes : sobretot, per falta del Govern, de voluntat del Govern de voler posar en pràctica aquesta Llei, i, evidentment, vostès apunten que l'incompliment és parcial, però ja m'exploraran vostès —no cal que ho facin ara, després m'ho expliquen— què és exactament el que s'ha complert, què

poden demostrar vostès, de les Disposicions transitòries i de la Llei, que certament s'hagi complert.

Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, essent coherents amb la nostra posició, i lamentant que hi hagi altres Grups que canviïn, en aquest cas, de jaqueta a l'hora de voler protegir aquesta zona, i esperant, en tot cas, la bona voluntat del Consell Executiu, i si no, doncs, lamentablement, haurem de deplorar que la primera Llei d'Espais Naturals Protegits d'aquest Parlament no es posi en pràctica, que, senyores i senyors Diputats, anunciï que no acceptem les esmenes de Convergència i Unió, acceptem la del Grup del PSUC i demanem que es posi a votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a posar a votació aquesta Moció, tenint en compte que en el seu primer apartat hi ha estat afegida l'esmena del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat refusada per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els criteris dels Departaments
pel que fa a abonament de certificacions d'obres*

Passem al punt final d'aquesta reunió, que són les preguntes amb resposta oral.

La primera d'aquestes preguntes, eliminada la primera, que ja es va dir que estava inclosa per error, és la pregunta al Consell Executiu sobre els criteris seguits fins ara pels Departaments i organismes dependents de la Generalitat, pel que fa a l'abonament de les certificacions d'obres, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Garriga, del Grup Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, un moment. Prego silenci a la Cambra, i que no hi hagi aquest moviment que impossibilita l'atenció dels Il·lustres senyors Diputats. Li prego que continuï, senyor Diputat.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President. Aquest Diputat voldria saber, com ha especificat en la seva pregunta, quins han estat fins ara els criteris seguits pels Departaments i organismes dependents de la Generalitat pel que fa a l'abonament de les certificacions d'obres i quins tipus, exactament, d'interès compensatori, quin percentatge s'aplica en els casos de demora.

Aquesta pregunta, me l'ha suggerit una proposició que ha fet, al Congrés dels Diputats, el senyor Miquel Roca, perquè l'Estat no demori més el pagament de les certificacions d'obres que especificava fins ara l'article 47 de la Llei de contractes de l'Estat.

El senyor Roca, en la seva sol·licitud al Congrés de Diputats, va demanar que s'escurcés el termini de tres mesos fixat per

aquesta Llei, i que s'augmentés, tanmateix, el tipus d'interès que s'aplicava fins ara, que era l'interès legal de l'11%.

És per tot això que aquest Diputat demana saber i conèixer els criteris de capteniment del Consell Executiu en aquest cas.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument; els criteris seguits pels Departaments i organismes dependents de la Generalitat són el que disposa l'article 25 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que, textualment, diu el següent : «Si el pagament de les obligacions de la Generalitat no fos efectiu en el termini dels tres mesos següents a llur reconeixement o a la notificació de la resolució judicial, el creditor tindrà dret al cobrament d'interessos al tipus bàsic establert pel Banc d'Espanya, vigent el dia de llur reconeixement, des que reclami per escrit el compliment de l'obligació fins a la data del pagament.»

Probablement, a més, el senyor Diputat es refereix a la discussió de si s'ha d'aplicar l'article 47 de la Llei de Contractació de Contractes de l'Estat, i el 174, el Reglament de contractació en aquests casos. Jo haig de dir que és criteri de la Generalitat que l'article 25 de la Llei 10/82, de 12 de juliol, de Finances Públiques de Catalunya, és d'aplicació immediata i preferent en aquesta matèria, i, per tant, la data inicial computable a efectes del càlcul dels interessos és la de la sol·licitud per escrit formulada pel contractista. I això, perquè l'esmentat article 25 de la Llei de Finances Públiques, Llei autonòmica i prevalent, en conseqüència, en la matèria i dins l'àmbit territorial de Catalunya, es refereix al compliment de les obligacions de la Generalitat; la qual cosa si, d'una banda, implica referir-se en general a tot tipus d'obligacions i, per tant, també a les derivades de contractes, d'altra banda, identifica de manera específica l'obligatorietat d'aquest compliment de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interrogant, vol intervenir novament?

El Sr. GARRIGA : Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Aquest Diputat té la impressió que no s'ha contestat ni aproximadament l'esperit de la pregunta, que era molt en concret saber en quin termini s'estan pagant ara les certificacions d'obres aquí, a Catalunya, i quins tipus d'interès s'apliquen en els casos de demora, exactament. És a dir, la pregunta no ha estat de cap manera contestada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, senyor President. Pel que fa referència al tipus d'interès, em sembla que sí, que he contestat : he dit que s'aplica la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que és la Llei que preval aquí, i la Llei de Finances Públiques de Catalunya, en el seu article 25, diu que es paguen els interessos al tipus bàsic establert pel Banc d'Espanya. Aquest és el tipus que es paga, senyor Garriga.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'emplaçament d'establiments penitenciaris
a les finques Can Piquer Vell i Can Duran*

El Sr. PRESIDENT : Passem a la pregunta següent que és la que formula al Consell Executiu sobre l'emplaçament d'establiments penitenciaris a les finques Can Piquer Vell i Can Duran l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Quedi clar d'entrada que el Grup Socialista està a favor de la construcció urgent de noves presons, sobretot perquè entenem que és l'únic camí per aconseguir un sistema penitenciari digne.

Però, també entenem que les coses cal fer-les bé i, malauradament, hem de constatar que la política del Consell Executiu en matèria de localitzacions penitenciàries ha estat totalment desencertada i pitjor executada des del principi a la fi.

La manca de planificació, la inexistència d'una política informativa clara i, sobretot, la falta de voluntat per afrontar les qüestions delicades de govern han estat la característica principal de les actuacions del Consell Executiu en la matèria que ens ocupa.

Els resultats, senyores i senyors Diputats, els pobres resultats obtinguts parlen per ells mateixos i il·lustren de la millor manera la ineficàcia d'una política plena de passivitat i de contradiccions que els socialistes hem estat denunciant constantment.

Després de més de cinc anys del govern de Convergència i Unió i tenint totes les competències assumides en matèria d'ordenació del territori, la presó Model de Barcelona continua en la mateixa situació inicial, sense que encara no s'hagin començat cap dels tres centres previstos per a la seva substitució.

Després d'aquests cinc anys el govern del senyor Pujol ha aconseguit, això sí, crear arreu de les comarques catalanes un sentiment generalitzat de rebuig a la implantació de nous centres penitenciaris fent que cada dia sigui més difícil trobar un municipi disposat a acollir-ne un.

A ningú no li podrà sorprendre, doncs, que la darrera decisió del Consell Executiu sobre l'emplaçament de dos mòduls penitenciaris hagi provocat una forta protesta en el si de la població dels municipis afectats, sobretot si tenim en compte, a més del que ja ha estat dit, que en el procediment de determinar aquestes ubicacions el Consell Executiu ha incomplert, de manera claríssima, una resolució del Parlament.

Efectivament, senyores i senyors Diputats, existeix una Moció aprovada el 27 de maig de 1981, el punt segon de la qual diu textualment —i he de subratllar que va ser també aprovada amb els vots de Convergència i Unió— que «abans que es decideixi l'emplaçament d'un establiment penitenciari, el Consell Executiu intentarà arribar a una posició comuna i coincident amb el municipi o municipis afectats.»

Doncs, bé, el Diputat que els parla ha demanat informació als ajuntaments dels municipis que es consideren més afectats, concretament : Rubí, Castellbisbal, Sant Esteve Sesrovires i Martorell, i en cap d'ells el Consell Executiu no s'hi havia posat en contacte abans de prendre la seva decisió. Però, per a més inri, cal afegir que la majoria se'n van assabentar per la premsa.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, formulo al Consell Executiu la següent pregunta : «per quines raons el Consell Executiu no ha donat compliment a allò que determina la Moció de 27 de maig de 1981, del Parlament de Catalunya, pel que fa a la seva decisió d'emplaçar dos establiments penitenciaris a les finques Can Riquer Vell, de Rubí, i Can Duran, de Sant Esteve Sesrovires?» Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que passo a contestar en els termes que està formulada produeix, o almenys em produeix a mi, una certa perplexitat.

Es pregunta, concretament, quines són les raons que han induït el Consell Executiu de la Generalitat a no complir les previsions de la Moció d'aquesta Cambra, del 27 de maig de 1981, que insta el Consell, abans de decidir l'emplaçament de noves presons, a intentar d'arribar a una posició comuna amb els ajuntaments afectats.

Doncs, bé, la pregunta, que en realitat estableix com a inconclús, es basa en un supòsit absolutament renyit amb la realitat, no s'encamina a dir quins han estat els tràmits que en ordre al compliment d'aquesta Moció s'han portat a cap, sinó que dona per descomptat que no s'han complert aquests tràmits i jo dic que per a mi és sorprenent que estigui concebuda en aquests termes, perquè la realitat, i la realitat ben recent i pública i notòria és que s'han complert i s'han complert a bastament.

Són dues les decisions preses en aquest ordre, la de l'emplaçament d'una presó a cavall dels municipis de Castellbisbal i de Rubí, i l'altra en el terme municipal de Sant Esteve Sesrovires. Pel que fa al primer d'aquests establiments, jo he de dir al senyor Oliart que no solament s'han complert les previsions de la Moció de referència, sinó que s'han depassat i s'han depassat satisfactòriament. És a dir, no solament s'ha intentat d'arribar a un acord amb els municipis afectats, Castellbisbal i Rubí, sinó que s'ha assolit aquest acord per difícil que pogués semblar al principi, i s'ha assolit, i em plau fer-ho públic aquí, en bona part gràcies al sentit de solidaritat, a la sensibilitat pel problema de què han fet gala aquests dos ajuntaments.

I, naturalment, naturalment, que no hi va haver negociació sobre el particular fins que la Conselleria de Justícia tenia una proposta concreta a formular, però no una decisió. Els ajuntaments van ser cridats i se'ls va dir clarament que la decisió no seria presa fins després dels contactes necessaris, i es va dir més —i estic segur que cap dels dos alcaldes em desmentiran—, que mentre hi hagués una possibilitat vàlida d'arribar a un acord es mantindrien les converses. I així s'ha fet.

I el mateix, encara que amb resultat diferent, va passar amb Sant Esteve Sesrovires. Ja en el mes de novembre es va enviar la primera comunicació a aquest Ajuntament demanant la seva col·laboració per a la possible ubicació d'un centre penitenciari en aquell terme municipal. La resposta de l'Ajuntament, que es va demorar gairebé dos mesos, va ser absolutament negativa i ratificada, en sentit negatiu, uns dies després. Com que llavors la previsió de l'establiment en aquest terme municipal era llunyana, no es van reprendre contactes fins que hi havia ja

una idea concreta i una ubicació que reunia tots els requisits que estableix la legislació penitenciària per a l'emplaçament d'aquest centre. Hi van haver els contactes a finals del mes de maig i a primers del mes de juny, i aquestes converses no van poder-se plasmar en un acord —jo no culpo ningú—, però hi va haver una oposició frontal de l'Ajuntament d'aquesta localitat basant-se en l'existència d'uns projectes urbanístics que podien malmetre's per raó de l'emplaçament de la presó. I aquesta argumentació de l'Ajuntament va ser degudament estudiada per la Conselleria i rebutjada pel fet d'entendre que eren perfectament compatibles aquests projectes, amb independència o no de la seva viabilitat, amb l'establiment d'una presó a la finca de Can Duran, que dista més de quatre quilòmetres en línia recta i sense cap visibilitat de la zona on l'Ajuntament diu que pensa portar a cap aquests projectes urbanístics.

No hi ha temps en el breu espai d'una resposta d'una pregunta per estendre'm sobre les causes d'aquesta discrepància entre l'Ajuntament i la Conselleria, però és que això tampoc és el tema propi de la pregunta. La pregunta és «per què no s'han complert els tràmits», i jo contesto dient que sí que s'han complert, en relació amb la primera d'aquestes ubicacions, la de Castellbisbal —Rubí, amb un resultat plenament satisfactori, i la segona, sense que s'hagi assolit, almenys per ara, aquest resultat.

No vull comentar el tema de Martorell; Martorell ha estat citat aquí pel Diputat preguntant, perquè Martorell no és, al nostre entendre, un ajuntament afectat, que és l'expressió que utilitza la Moció que s'invoca com a incomplerta. Naturalment que aquesta Moció parla d'ajuntaments afectats i no defineix que s'entendrà per tals, però, evidentment, la paraula «afectació», que pot entendre's que té diferents excepcions, un ajuntament pot sentir-se afectat per moltes causes: per la mort de l'alcalde, per un incendi, es pot sentir afectat o consternat, però, evidentment, òbviament, aquest no és el sentit que s'utilitza en el llenguatge parlamentari i és la seva accepció política, jurídica, legal l'única vàlida i, en aquest sentit, ajuntament o terreny afectat és aquell que queda subjecte al compliment d'unes determinades obligacions, d'unes determinades càrregues, i a l'Ajuntament de Martorell no se li demana que compleixi ni que porti a cap cap obligació, que suporti cap càrrega, ni tan solament, el tràfic que pugui originar l'existència d'un establiment penitenciari a més de tres quilòmetres i mig de distància, en un terme municipal diferent, ni tan solament, el trànsit carcerari ha de creuar el nucli urbà de Martorell, perquè des de l'autopista hi ha accés directe sense creuar el nucli, en la carretera de Martorell a Capellades, on s'inicia l'itinerari d'aquest futur i nou centre.

Per tant, crec que amb això, assegurant que han estat complerts aquest tràmits, dono per contestada la pregunta.

Però, voldria aprofitar el trobar-me en ús de paraula...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, jo li prego, Honorable orador, que tingui en compte que el seu temps ha estat llargament depassat.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, demano, per favor, que se'm permeti una última consideració, encara que sigui renunciant al tràmit de rèplica.

Jo voldria, senyores i senyors Diputats, fer present que el problema de la situació penitenciària a Catalunya és gravíssim; que som davant d'un problema d'abast nacional que reclama la

solidaritat de tots; que és, no m'importa fer aquest reconeixement amb aquesta contundència, perquè a més que es tracta d'un problema heretat, crec que cal que la Cambra en sigui degudament informada.

La reforma penitenciària que ens proposem de dur a cap ha de ser-ho i s'hi ha de portar amb celeritat i amb mà ferma o no reeixirà.

Jo vull deixar constància que la Conselleria de Justícia assumeix, està resolta a assumir les responsabilitats que li incumbeixen en aquest ordre de coses, i que espero confiadament que assolirem aquests resultats i que aquesta posició nostra no és més que l'expressió, la traducció, d'un autèntic deure de govern.

Jo, confiadament, espero també que l'oposició d'aquesta Cambra també complirà i assumirà el seu deure.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interrogant vol intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. OLIART: Bé, senyor President, senyores i senyors Diputat, per dir la veritat jo en el primer torn d'intervenció havia tingut la temptació de parlar de l'acord que s'havia arribat amb els Ajuntaments de Castellbisbal i de Rubí, però jo creia que en la contesta el senyor Conseller en parlaria, jo crec que ja que el Consell Executiu ha pogut arribar, en aquest sentit, a algun acord era just que jo li donés la primàcia informant aquesta Cambra d'aquest acord.

I el primer que jo he de dir sobre el tema de l'acord que el Consell Executiu ha arribat en aquests municipis és el d'una plena satisfacció. Tant el meu Grup com el Diputat que els parla està plenament satisfet que s'hagi pogut arribar a un acord, perquè jo crec que assenta un gran precedent i que és una gran via oberta perquè realment es pugui construir aquesta reforma penitenciària, aquesta millora de les institucions penitenciàries que reclama la nostra societat.

Ara bé, jo he de fer unes matisacions sobre això. Jo crec que això, aquest acord, s'ha aconseguit, precisament, mercès a la bona voluntat dels municipis que estaven afectats, i hauria d'afegir: malgrat la manca de destresa política demostrada pel Consell Executiu en aquest tema.

Dic això perquè vostè, senyor Conseller, ha dit que s'havien fet aquestes negociacions prèvies, i jo crec que no, i precisament en arribar a aquest acord demostra palpablement que no s'havien fet aquestes negociacions prèvies, perquè, si bé s'ha arribat a un acord, és també veritat que s'ha arribat sobre una finca diferent de la que vostès havien determinat en la seva primera decisió, amb la qual cosa queda perfectament clar que vostès en la decisió primera, que es va donar a la premsa com una decisió ja ferma, vostès ho havien utilitzat d'una manera sorpresiva i unilateral.

També vull fer una altra matisació sobre aquest acord indica —i això és una argumentació que crec que va a favor del que sempre hem estat dient el Grup Socialista i aquest Diputat reiteradament en aquesta Cambra— que si es fan les coses com cal les coses es faciliten; vull dir, arribar a una solució es facilita.

Aleshores, vostè ha parlat dels contactes previs, que no hi ha hagut cap contacte previ amb els altres ajuntaments. Jo aquí tinc un cúmul, bé, un cúmul no, però tinc les còpies d'algunes actes dels plenis que s'han fet a Sant Esteve Sesrovires i a

Martorell que indiquen que la primera notícia que van tenir sobre l'acord pres pel Consell Executiu va ser mitjançant la premsa i, fins i tot, tinc la còpia d'una carta que vostès van adreçar, el Consell Executiu va adreçar, dient, ja, que oficialment estava presa ja la resolució sobre la finca de Can Duran, a l'ajuntament de Sant Esteve Sesrovires, que porta data del dia 5, i, si no ho recordo malament —i els senyors Diputats que van llegir la notícia també se'n recordaran—, la mateixa data del dia 5 és quan la premsa va donar la informació sobre aquesta decisió.

No tinc temps ara, perquè en una pregunta oral és molt curt el temps que té un Diputat, i lògicament jo no puc ara llegir totes aquestes actes ni les parts que afavoririen aquesta argumentació, però jo crec que després del que jo he esmentat ha quedat ben clar que aquests contactes previs, aquestes negociacions que diu la Moció, que diu precisament «abans de determinar els emplaçaments es posarà d'acord amb els ajuntaments» i no després, jo crec que en aquesta part no s'ha complert.

I, per acabar, jo voldria fer unes consideracions finals. Primer, jo crec que cal que d'ara endavant es tinguin en compte les resolucions del Parlament, perquè, a més de ser una obligació democràtica, suposa també facilitar el camí d'acords satisfactoris, i la Moció que en aquest moment mana en aquest Parlament és la que està aprovada el 27 de maig de 1981, sobre aquesta matèria. I si vostès creuen que aquest no és el millor camí, com que tenen la majoria suficient per fer-ho, poden presentar una altra moció diferent que indiqui un camí també diferent, i sortirà aprovada, naturalment. Però, mentre vostès no facin això d'una manera clara el que és lògic és que segueixin el que indica aquesta Moció, que jo repeteixo que crec que no s'ha seguit i que de les paraules del senyor Conseller tampoc se'n pot deduir que s'hagin seguit.

Segon. En el cas concret de Sant Esteve Sesrovires, i vist el precedent de Rubí i de Castellbisbal, cal que el Consell Executiu revisi la seva decisió, intentant arribar a un acord amb l'Ajuntament, i, si això no fos possible, perquè com ja ha esmentat el senyor Conseller aquest ajuntament té uns plans d'inversions que psicològicament creu que xoquen amb la implantació d'un mòdul penitenciari en el seu terme municipal, si en això —repeteixo— no fos possible arribar a un acord, jo crec que vostès podrien, aleshores, buscar unes ubicacions prop d'altres municipis.

Una altra tercera consideració: crec que vostès haurien de dissenyar, senyors del Consell Executiu, un mapa penitenciari, cosa que nosaltres també venim reiteradament demanant des d'aquesta tribuna. Planifiquin i informin i les coses es facilitaran, posin-se d'acord amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis i veuran també com les coses aniran millor. I amb referència a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis, també voldria fer una observació: a veure si la pròxima vegada que vostè ens diu «aquí anirà una ubicació penitenciària» correspon també a un municipi de l'Associació de Municipis, perquè fins ara totes les localitzacions han anat a parar a municipis que formen part de la Federació de Municipis.

Vostè ha parlat de la necessitat d'un debat, de la necessitat d'una informació general sobre el tema penitenciari. És precisament, senyor Conseller, el que els socialistes hem estat demanant sempre. Hem demanat un debat en aquesta Cambra,

el demanarem tantes vegades com sigui necessari, i, ja que vostè té també aquest mateix interès nosaltres l'emplaçem perquè en el començament de la pròxima sessió es parli del debat sobre política penitenciària que creiem, de debò, que és necessari, i en aquesta creença estem amb vostè.

Jo puc dir un precedent que demostren que aquestes són paraules que vostè diu, però que són paraules que els fets demostren, per part del Grup que dóna suport a aquest Govern, que no creu el mateix, perquè no fa gaire es va presentar en aquest Parlament una proposició no de llei sobre política penitenciària de vuit punts, molt àmplia, que anava, a més a més, sostinguda amb un informe molt detallat que s'havia fet a partir de la visita que uns Diputats havíem realitzat a tots els centres penitenciaris de Catalunya, i hi havia la demanda expressa que aquesta proposició no de llei es debatés aquí, en aquest plenari, i això va ser rebutjat per la Mesa del Parlament i per la Junta de Portaveus, amb el vot en contra del Grup de Convergència i Unió; es va passar a Comissió i no solament contents amb això, resulta que esgotant tots els terminis possibles...

El Sr. PRESIDENT: Prego el senyor Diputat interrogant que tingui en compte que ha estat enormement depassat el temps que tenia assignat i, a més, ara està parlant del tema, sí, però no del tema circumscrit de la pregunta. Per tant, li prego que acabi.

El Sr. OLIART: Jo primer li agraeixo la seva benevolència, senyor President, però jo crec que estic donant també contesta a una intervenció del senyor Conseller, i acabo amb cinc segons.

I no solament contents amb això, exhaurint els terminis de presentació d'esmenes, ara resulta que no hi ha temps per veure'ns en comissió, i han fet que aquesta Proposició no de llei s'hagi de debatre només el setembre quan haurà perdut pràcticament tota l'actualitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? Li prego que molt breument.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President, molt breument i, per tant, des del mateix escó.

Com la presidència acaba d'indicar, el Diputat preguntant ha sortit absolutament del tema i ha estat fent en la seva rèplica una sèrie de manifestacions que res tenen a veure amb la pregunta. Jo no el seguiré per aquest camí i, per tant, no li contestaré.

Únicament, en el tema concret de la manera amb què s'han pres les decisions sobre l'emplaçament de dues presons, insisteixo —i el mateix senyor Oliart ha vingut a reconèixer-ho implícitament— que abans de prendre la decisió hi van haver les converses que assenyala la Moció que ens ocupa. I tant és així que el mateix senyor Oliart diu que la Conselleria indicava primer, en relació amb Castellbisbal i Rubí, un emplaçament diferent del que s'ha adoptat en definitiva. Prova, per tant, que es tractava d'una simple proposta i no d'una decisió, perquè una decisió ja no es modifica.

En el cas de Sant Esteve Sesrovires no ha pogut negar tampoc l'existència d'aquestes reunions prèvies a la decisió, perquè, si aquesta va ser anunciada el dia 5 de juny, és també públic i notori que el dia 4 de juny l'Ajuntament de Sant

Esteve es trobava a la Conselleria, orquestrat, a més a més, per una quantitat, uns 50, 60 o 70 veïns de la localitat que es van manifestar davant d'aquesta.

Per tant, amb això, crec que la Cambra té plena consciència que la Conselleria ha estat absolutament respectuosa amb la Moció del 27 de maig de 1981, que el Govern de la Generalitat no té cap desig de modificar, i de presentar a la Cambra una resolució que la modifiqui.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat la tasca prevista per a aquesta llarga sessió. Moltes gràcies, als Il·lustres membres de la Cambra i als Honorables membres del Govern per la seva col·laboració i per la diligència amb què l'han prestada.

S'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i onze minuts.)